

Mehmet Rauf

Mehmet Rauf 1874'te İstanbul'da doğmuştur. Soğuk-çeşme Askerî Rüşdiyesi'nden sonra Mekteb-i Bahriye'de okumuştur. Bahriye mektebini bitirerek 1893'te deniz subayı oldu. 1894'de staj için Girit'e, 1895'de Kiel kanalının açılış merasiminde bulunmak üzere Almanya'ya gönderildi ve dönüşünde Tarabya'da elçilik gemilerinin irtibat subaylığına atandı. Üç kez evlenen (İlk eşi Tevfik Fikret'in halasının kızıdır.) ve çeşitli gönül maceraları peşinde sürüklenen Mehmet Rauf 1908'den sonra bahriyeden ayrılarak, hayatını yazarlıkla kazanmaya çalıştı. Cumhuriyet devrinde kadın dergileri çıkarmasına, ticaretle uğraşmasına rağmen ekonomik sıkıntılardan bir türlü kurtulamadı. Henüz on altı yaşında iken yazdığı Düşmüş adlı hikâyesi İzmir'de, Halit Ziya'nın çıkardığı Hizmet gazetesinde yayınlanmıştır. Daha sonra Mektep dergisinde, Edebiyat-ı Cedide kurulduğu zaman da Servet-i Fünun'da küçük hikâyeler, mensur şiirler, edebi makaleler yazmış, Servet-i Fünun'da tefrika edilen Eylül romanıyla ünü artmıştır. Birçok hikâye, roman, piyes yazmış, sürdürdüğü maceralı ve dengesiz hayat sonunda yoksulluk içinde, 23 Aralık 1931 tarihinde İstanbul'da ölmüştür.

Mehmet Rauf'un edebî kişiliği, Fransız realist ve natü-ralist yazarlarının ve son üstadı saydığı Halit Ziya'nın etkisi

KAN DAMLASI

altında biçimlenmiştir. Hep aşk tutkusu üzerinde duran yazar, Türk edebiyatının ilk başarılı ruh çözümlemesi romanı olan Eylül ile sanatının en yüksek noktasına çıkmış, öteki bütün eserlerinde bir daha o düzeye ulaşamamıştır. Hikâye ve romanlarının hemen hepsinde kendi kişiliğinden sıyrılamamış, bunlarda ya kendi hayatının bazı kesimlerini yansıtmış, ya da eser kahramanları aracılığıyla kendi duygu ve düşüncelerini anlatmıştır. Roman, hikâye ve tiyatro türünde eserleri vardır. Romantik duyguları, hayalleri ve aşkları işlemiş, sosyal hayata pek yer vermemiştir. Arzu, ihtiras ve aşk maceraları temel konularıdır, romanlarında psikolojik tahlillere önem vermiştir, dili sadedir. Türk edebiyatında ilk örnekleri Halit Ziya tarafından verilen "mensur şiir" üzerinde ısrarla durup o yolda epey yazı yayınlamak bu türün daha sonraki devirde de tutunup sürdürülmesine ön ayak olmuştur. Söz-dizimi bakımından Edebiyat-ı Cedide nesircileri yolunda yürümekle birlikte onlardan daha sade bir dille yazmıştır.

Romanları; Eylül, Ferda-yı Garam, Karanfil ve Yasemin, Genç Kız Kalbi, Böğürtlen, Son Yıldız, Halas, Kan Damlası.

Hikâye kitapları; İntizar, Son Emel, Aşk Kadını, Eski Aşk Geceleri, İlk Temas, İlk Zevk.

Mensur şiirlerini; Siyah İnciler adlı kitapta toplamıştır. Piyesleri; Pençe, Cidal, Sansar, Ceriha vb.

• 1.

"NUMARA BİR"

Du sabah saat sekiz sularında köyün karakolunda telefon zili şiddetle çınılıyordu.

Muavin bey henüz uykuda olduğundan karşiki odada bulunan nöbetçi polis efendi telefona gelerek aleti kulağına götürdü ve gür bir sesle haykırırcasına sordu:

- Alo, nedir o?

Telefonda doğal olmayan, bir tesirle bozulmuş titrek bir ses hemen atıldı:

- Pardon efendim, orası karakol değil midir?

- Evet, ne istiyorsunuz?

- Merkez memuru bey orada mıdır?

- Hayır, daha uykudan kalkmadı.

- Aman kendisini çabuk uyandırınız. Konuşmak, kendisine bir şey söylemek istiyorum. Oturduğum köşkte müthiş bir cinayet işlendi. Bir kadın öldürdüler... Çabuk gelmeli, meseleye el koymalı... Kendisini hemen uyandırınız ve sözlerimi söyleyiniz.

Telefondaki polis kaşlarında bir merak hareketiyle sordu:

- Siz kimsiniz, nerede oturuyorsunuz?

KAN DAMLASI

Cevap aynı sesle şu yolda verildi:

- Ben Doktor Şakir Feyzi... istanbul yolunda çilek tarlalarının üstünde tepedeki İngiliz Köşkü'nde oturuyorum... Bildiniz ya?

Polis Şakir Feyzi Beyi ve oturduğu köşkü tabii iyi biliyordu.

Köşk, Tarabya tepelerinin birinde vaktiyle konsoloslukla istanbul'a gelmişken bilâhare hizmetten çekildiği vakit şehri terk etmeyerek burada kalmış zengin bir ingiliz tarafından yaptırılmış pek itinalı, pek sanatlı bir bina idi. Dört tarafı büyük özenle yetiştirilmiş büyük gövdeli ağaçlarla kuşatılmış ve yüksek duvarlarla çevrilmiş bu köşk yalnız girişte denizden görülebilirdi.

Son senelerde boş kalmışken bu yaz başlangıcında zengin bir Türk ailesi taşınmıştı. Ailenin sürdüğü gösterişli hayat köyün esasen zengin sakinleri tarafından bile hayretle karşılanacak derecede debdebeli idi.

Her akşam otomobiller çifter çifter, birisinde biri yaşlı, diğeri genç iki müstesna hanımefendiyle bir genç bey, diğesinde mürebbiye olduğu anlaşılan bir kadınla iki çocuk ve bazen yaşlı bir kadın görülürdü.

Demek köşkte bu gece bir cinayet işlenmişti ve oturanlar zabitanın müdahalesini istiyorlardı.

Memur efendi durumu ihmal edilemeyecek bir ciddiyet ve vahimlikte görerek hemen binanın merdivenlerini çıkmaya başladı. Üst kata geldiği vakit, orada kapalı bir odaya tık tık vurarak henüz uykuda olan muavin beyi işten haberdar etti.

* * *

Bir eyrek sonra, muavin bey telaş ve aceleyle kalkıp giyinmiş bir halde yanına iki memur daha alarak çift atlı bir arabaya atlamış, köşke giden en kısa yolda uçuyordu.

Köşkün kapısına geldikleri zaman orada kendisinin bek- lendiğini anlatan bir hareket ve faaliyet gördü. Uzun boylu,

iri yapılı, heybetli tavırlı bir kapıcı, sağlam ve metin parmaklığı açarak kendilerini içeri aldı ve orada bir elektrik düşmesine basarak köşkü zabitanın geldiğinden haberdar etti.

Polisler büyük bir itina ile bakıldığı anlaşılan yolda büyük gövdeli ağaçların gölgesinde ilerlemeye başladılar, iki dakika kadar yürümüşlerdi ki yolun öbür tarafından bir uşak koşarak geldi ve yol göstererek onları köşke götürdü.

Köşkün camlı kapısında muavin bey Doktor Şakir Feyzi Beyi gördü ve tanıdı.

Şakir Feyzi, şakaklarındaki hafif beyazlara rağmen yüzünün rengi ve cildinin parlaklığı ile henüz pek gençti. Refah ve servet içinde yaşayanlara mahsus bir ağırbaşlılık ve ciddiyetle mümtaz çehresi insana saygı aşıliyordu.

Nazik bir tebessüm ve zarif bir tavırla muavini selamlayarak:

- Sizi vakitsiz bir saatte rahatsız ettiğime pek üzgünüm beyefendi, dedi. Fakat mesele o kadar korkunç ve o kadar esrarengiz ki hepimiz deli gibi bir haldeyiz. Kıymetli yardımınızla bizi aydınlatır, yol gösterir, bilhassa hanımların korku ve heyecanını teskin buyurursunuz ümidindeyim.

Muavin bey genç ve hırslı bir adamdı. Vazifesine hararetle bir bağlılığı, mesleğine büyük bir düşkünlüğü vardı. Bu gibi karışık ve halkın merakını çekecek surette esrarlı cinayetlerin kendi geleceğine ne büyük bir faydası olacağını bildiğinden büyük bir memnuniyet taşıyordu.

Tekrar tekrar eğilerek kibar köşk sahibinin iltifatlarına karşılık verdi:

-Vazifemizi yapacağız beyefendi. Yahut eğer mesele söylediğiniz gibi pek karmaşık ve halli pek imkansız ise bütün gayretimizle çalışacağız, işi istediğiniz gibi aydınlatamazsak herhalde kabahati bizim gayretsizliğimize yormalısınız.

Şakir Feyzi memurları büyük hole aldı, orada ipek yastık ve kadife minderli hasır koltuklara oturarak izahat vermeye başladı:

10

- Şimdi efendim, meseleyi bir kere kısaca arz edeyim. Biliyorsunuz ki buraya geleli üç ay kadar oldu. Aile kayıvalidem, eşim, çocuklarım, bunların mürebbiyesi ve eşimin süt annesinden, bunlardan başka hizmetçilerden, uşaklardan ve aşçılardan meydana gelir; toplam on altı kişiyiz. Şimdiye kadar köşk her ne kadar تنها bir yerde ise de duvarları, kapısı sağlam ve muhafazalı olduğundan korkusuzca oturuyorduk. Aklımıza hiçbir fenalık, tehlike ve korku gelmiyordu. Bildiğiniz gibi etraftaki duvarlar gayet yüksek olup aşılması hemen hemen imkansız bir halde olduğundan, kapımız gayet metin ve bir kere kapanıp kilitlenince girilmesi imkansız denilecek kadar kuvvetli bulunduğundan, hariçten kimsenin içeri girmesi mümkün değildir. Gündüzleri kapıcımız -sadakat ve bağlılığı denenmiş bir adam- bir dakika bile kapıdan ayrılmayıp vazifesini son derece dikkatle yerine getirdiğinden,

özetle köşk her türlü saldırıdan, her türlü tehlikeden korunmuş ve emindir zannediyorduk.

Buraya gelince Şakir Feyzi, muavinin dudaklarında gördüğü bir tebessüme iştirak eder gibi bir neşeyle:

- Halbuki, dedi. Halbuki bu sabah alışılmadık şekilde kapıma vuruldu ve gürültülü, heyecanlı bir surette uyandırıldım. Hizmetçi kızlar renkleri atmış, dudakları mosmor, gözleri açılmış bir halde titriyorlar, ağızlarından hiçbir söz fark edilmeyerek sürekli inilti çıkarıyorlardı. Kalbinden biraz rahatsız olan kayınvalideyi daima en basit heyecanlardan bile sakındığımız için kızlar dosdoğru bize gelerek bizi uyandırmışlardı. Onlardan bir söz almak için bir hayli uğraşmak lazım geldi, anlaşılmaz kelimeler söylüyorlar, derin bir heyecan içinde çırpınıyorlardı. Nihayet söz söylemek imkanını bulunca eşimin süt ninesi Sıdika Hanımın karyolasında kan içinde yatmakta olduğunu, boğazının bir bıçakla parça parça edilmiş bulunduğunu söyleyebildiler. Hemen koştuk. Sıdika Hanım köşkün arkasında, hizmetçilere tahsis ettiğimiz küçük bir binanın ikinci katında kendisine mahsus bir

11

odada yatar. Odada sizin de göreceğiniz gibi, en küçük bir karışıklık, en küçük bir perişanlık bile yok. Yatak, yorgan, yastık hiç bozulmamış; adeta diyebilirsiniz ki kadıncağız bir melek uykusu uyuyor, sabaha kadar hiç kımıldanmamış... Fakat karyolaya yaklaşıncaya korkunç... Oh korkunç bir manzaranın karşısında kalıyorsunuz. Göğsünün hizasında dümdüz ve buruşuksuz bir halde duran yorganın üstünde başı duvara dönmüş yatan ihtiyar bir kadının kapıdan görülebilen gırtlığı kan içinde, oyulmuş bir çukur halinde dehşetinizi tahrik ediyor. Fakat işin en müthiş noktası o kadarla kalmıyor... Yatağa iyice yaklaşp kadının yüzüne baktığınız zaman, alnının tam ortasında bir damla koyu ve pıhtı-laşmış kan görüyorsunuz...

Şakir Feyzi son derece duygulandığı anlaşılan bu tafsilatı kendine mahsus bir söz ustalığıyla söylerken ellerinin titrediği görülüyor ve gözlerinde nihayetsiz bir korkunun karardığı hissediliyordu. Sözü bitirdiği zaman,

- Korkunç değil mi beyefendi, diye sordu.

Muavin bey metanet göstermek için tebessüm etmeye çalışarak,

- Gerçekten korkunç... Ve esrarengiz, dedi. Sonra fikrini izah etti:

- Bir kere buyurduğunuz gibi dışarıdan kimsenin giremeyeceği malumken bir yabancı tarafından yapıldığına şüphe olmayan bu cinayet nedir? Sonra da odanın sakin ve muntazam görülmesi, yatağın hiç el sürülmemiş kadar düzgün bulunması... Tabii değil mi efendim, ne olsa kadıncağızın gırtlığında o korkunç çukuru açabilmek için uğraşmak lazımdır. Ve kadın tabii olarak bıçak darbesinin altında direnip cır; inacağından yatağın bozulması lazım gelirdi. Böyle müthiş bir yara açıp bir ihtiyar kadını öldürdükten sonra yatağı düzeltecek kadar soğukkanlı bir katil ne işittim, ne gördüm, ne de tasavvur edebilirim.

12

Burada muavin bey bir dakika sükût ederek sordu:

- Köşkteki uşaklardan falan emin misiniz beyefendi? Doktor teminat verdi:

- Tamamıyla... Kapıcımız... Şoförler ve uşaklar hepsi de evlendiğim beş seneden beri hizmetimizi bir gün bile terk etmemişler ve gerek bizim muamelelerimizden, gerek aldıkları maaşlardan ve bol bol verdiğimiz bahşişlerden daima memnun olmuşlardır. Onlardan böyle bir hareket değil, bilakis bizim tehlikede olduğumuzu hissederlerse canlarını sakınmayarak yardım ve müdafaa etmelerini bekleriz.

Muavin beyin başı tekrar kalkarak gözleri keskin bir nazarla baktığı halde dudaklarından şu soru döküldü:

- Sizin veya ihtiyar kadının bir düşmanı var mıdır acaba? Burada Şakir Feyzi'nin yüzü bir ölü çehresi gibi solarak

dudaklarında olan titreme, bütün vücudunda şiddetli bir heyecan hareketi meydana getirdi. Ve elini alnından geçirip bozuk bir sesle kekeledi:

- işte en müthiş nokta beyefendi... Düşman var... Hem öyle bir düşman ki dünyada bir misli daha yoktur denilecek kadar belâlı ve ölümcül bir adam. Hem Sıdika Hanımın, hem bizim ailenin amansız bir düşmanıdır... Bütün aile efradı, biz de cinayetin onun tarafından yapıldığını ve yaptırıldığını zannederek korkuyoruz.

Burada biraz canlanır gibi olarak:

- Fakat bu adam beş buçuk sene kadar evvel hükümetçe yakalanarak yaptığı şeylerden dolayı yargılanmış ve hapse mahkum olmuştu... Şimdi acaba hapisten kurtulmuş mudur?

Muavin bey birdenbire ayağa kalkarak,

- Onu kolay anlarız... Hele bir cesedi görelim de lazım gelen muameleye başlayalım, dedi.

13

Şakir Feyzi o zaman kendine yol göstererek holün girdikleri kapısının karşı tarafına açılan küçükçe bir kapıya doğru yürüdü. Buradan çıktılar, köşkün arkasında yakında, ağaçlar altında tahin rengine boyalı küçük bir binaya yürüdüler.

Yolda giderken Şakir Feyzi bir taraftan anlatıyordu:

- Efendim iş, eşimin büyük pederi Arnavutluk ileri gelenlerinden Abdüssamed Paşanın terk ettiği servet etrafında dönüyor. Bu servet, Paşa tarafından Aksaray'da bulunan bir konağın hamamında bir taşın arkasına gizlenmiş ve birtakım karışık tertiplerle o zaman Paris'te bulunan kızma bildirilmişti. Bu definden o zaman henüz kayıinvalideden ayrılmamış olan eşimin pederi de haberdar olup, yalnız definenin nerede bulunduğu hakkında bir bilgisi olmadığından bizle bu adam veyahut bu adamın biraderi arasında bir mücadele, bir düşmanlık doğmuştu. Biz muvaffak olarak definenin saklı olduğu yeri keşfettik. Onlar bu parayı almamıza mani olmak için her çareye başvurarak türlü tecavüzlere kalktılar. Mesela beni iki defa kaçırarak Kalitarya'da bir köşkte hapsettiler, bir seferinde bir mahzene tıktılar, bir defa eşimi Beyoğlu'nun en kalabalık bir yerinde kapıp kaçırdılar. Biz bu öldürülen Sıdika Hanımın sayesinde bütün bu tehlikelerden kurtulduk ve herifleri hükümete teslim muvaffak olduk.

Söz burada iken binanın kapısına gelmişlerdi. Doktorun söylediklerini büyük bir dikkatle dinleyen

muavin bey yine bir tebessümle,

- Eee, iş aşikâr öyleyse, dedi. Cinayet bir intikam işidir. Ve düşmanınız veya düşmanlarınız tarafından işlenmiştir.

Doktor merakla sordu:

- Eee köşke nasıl girebildiler?

Zabıta memuru manalı bir tebessümle:

- Orasını da anlar öğreniriz... Fakat bence asıl merak olunacak cihet, bir kere bu kadar güçlüğü alt ederek köşke

14

girdikleri halde neden aynı zamanda size de fenalıkta bulunmadılar da, yalnız bu kadını hakladılar?

Doktor, bu "hakladılar" tabirinin soğukluğuyla vücudundan baştan aşağı buzlu bir titreme geçtiği halde, sükût ediyordu.

Muavin bey onu biraz sakinleştirmek ister gibi: - iş, beyefendi, hakikaten pek karanlık ve pek esrarengizdir. Fakat hiç merak buyurmayınız, zabıta bu düğümleri pek çabuk çözerek canileri ele geçirecektir. Daha karışık birçok cinayetlerde büyük maharetler göstermiş memurlarımız vardır. Şimdi merkeze bilgi verince bu memurlar gelirler, sizin göremeyeceğiniz noktaları görürler, düşünemeyeceğiniz şeyleri düşünerek olabilir ki bir hamlede meseleyi aydınlatıverirler... Sonra canilerin tevkifi bir gün ve hatta bir saat meselesi haline gelir. Tabii bunların kimlikleri malum, şekilleri kayda alınmış olduğundan ve hapishaneden çıkan kötü adamların izleri zaten polisçe takip edildiğinden nerede oldukları hemen keşfolunarak yakaları kolayca elimize geçecektir. Siz müsterih olunuz efendim.

Yukarıda Sıdika Hanım yatağında tıpkı Şakir Feyzi'nin tasvir ettiği gibi yatıyordu. Muavin bey yorganın bir ucunu şöyle hafifçe kaldırarak bakmak istedi, o zaman yaradan akan kanın pıhtılaşmış göl içinde bulunduğu görüldü.

ihtiyar kadının çehresinde bir elem, bir kasılma ifadesi görünmüyordu.

Muavin:

- Kadın bir darbede öldürülmüş, nefes almaya ve mustarip olmaya bile vakit bulamamış, dedi.

öldürülen kadının sağ eli göğsünde, avuçları kapalı olarak duruyor, sol eli yanında uzanmış bulunuyordu.

Muavin bu kapanmış olan sağ ele baktığı zaman parmaklarının arasında bir kâğıt bulunduğunu gördü. Çekip aldı. Dörde bükülmüş çizgili bir defter kâğıdı idi. içinde

15

sülûse benzer acemi bir yazı ile "ihtar: Numara bir!" sözleri yazılıydı.

Şakir Feyzi'nin bütün vücudu titremeye başlamış, ayakta duramayarak karyolanın demirine dayanmaya mecbur olmuştu.

Muavin bey teselliye lüzum görerek:

-Yani bunun arkası gelecektir, demek istiyorlar. Fakat siz hiç korkmayınız beyefendi, zabıta canileri ele geçirerek sizi muhafaza edecektir, emin olunuz, dedi.

• 2.

"NUMARA İKİ"

Aynı gün, hemen hemen aynı saatte yukarıdan aşağı koşarak gelmiş bir çocuk, Anadolu Hisarı'nın polis karakolu kapısında durmuş, korku ve dehşetle gözleri normalin dışında açılmış olduğu halde içeri haykırıyordu:

- Polis efendi... Muavin bey orada mı?

Kalem odasındaki masa başında sigara içerek bir defterin üzerinde kayıt işiyle meşgul olan polis başını kaldırıp ilgisizce baktı:

- Ne var, ne olmuş, diye sordu.

Çocuk içeri girmiş, kalem odasında bir sandalyeye çökmüştü. Benzi sapsarı, gözleri feci bir korku ile çukurlanmış ve dudakları titriyordu.

Polis bu hali görünce lâkaytlığı biraz giderek sorusunu tekrar etti:

- Ne var canım? Bir şey mi oldu?

Çocuk söz söyleyebilmek için gücünü toplamaya çalışıyor gibiydi. Dışarıdan bir başka polis efendi daha odaya girmiş, masanın öbür tarafındaki sandalyeyi almış, o da çocu- ğun korkmuş haline merakla bakıyordu.

17

Çocuğun koşa koşa, telaş ve heyecanla geldiği anlaşılıyordu. Bu telaş ve heyecanın asıl sebebi onu son derece korkutmuş ve titretmişti. Polislerin gözleri adeta lisana gelmiş gibi onu söylemeye zorluyorlardı.

Nihayet söz söyleyebilecek hale gelince kekeleme tarzında bir ifade ile:

- Otağtepe'de... Zincirli Köşk yok mu? Hani Hacı Teyze oturur... Orada Fuat Bey vardı. Hani gümrükçü... İşte onu öldürmüşler, diye söylendi.

Polisler, büyük bir merak ile büzülmüşlerdi, ikisi de bir anda sordular:

- öldürmüşler mi? Kim, ne vakit?

Çocuk biraz açılmış, yüzüne kan gelmiş, cevap verdi:

- Ne bileyim ben... Hacı Teyze oğlunu öyle görünce düşmüş bayılmış... İşiten komşular koşular, ben oradan geçiyordum, bir tanesi bana "Çabuk karakola git, muavin beye haber ver, gelsin!" dedi.

Masa başında kayıtlı meşgul polis fırlamış kalkmış, koşarak yukarı merdivenlere tırmanmıştı.

Aşağıda, odada kalan polis, anlamak için soruyordu:

-Yahu, bu nasıl şey böyle, diyordu. Bu adamı kim öldürmüş, hiçbir şey bilmiyor musun?

Çocuk, bilmediğini anlatan bir yüz ifadesiyle başını sallıyordu.

Bu esnada yukarıda ayak sesleri duyuldu, muavin bey yataktan kalkmış olacaktı. Yukarı gidip kendisini uyandırmış olan polis paldır küldür merdivenden iniyordu.

Fakat muavin bey aldığı haberden son derece heyecanlanmış olacaktı ki polis efendi yerine oturmadan, merdivenden muavinin indiği işitildi.

Muavin bey ceketinin yakasını ilikleyerek kapının önünde durdu, "Şemsi Efendi, sen benimle gel..." dedi. Sonra çocuğa

19

hitap ederek "Haydi küçük, düş önümüze bakalım." dedi ve süratle uzaklaştılar.

Zincirli Köşk Otağtepe'nin üst başında, eğri büğrü bir yokuşun kaldırımları bozuk, taşları dökük bir kenarında, bahçe içinde bulunuyordu.

Bahçeye üstü damlı büyük bir ahşap kapıdan giriliyor, karşıda köşkün camlı kapısı görünüyordu.

Bugün bu saatte bütün mahalle halkı bahçeyi doldurmuşlar, evi işgal etmişlerdi. Herkes yukarı çıkıp ölüyü görmek için oraları araştırıyor ve bir kapının önünde toplanmış olan kalabalık, ölünün orada bulunduğunu anlatıyordu. Sofada, minderin üzerinde ihtiyar bir kadın uzanmış, renksiz, ölü gibi hareketsiz yatıyordu. Etrafında bildik ve akrabalar, kadın erkek limonlar, yelpazeler ile ihtiyar kadını tedaviye, teskine çalışıyorlardı.

Muavin bey ilk iş olarak evi boşaltmak emrini verdi. O kalabalık Polis Şemseddin Efendinin müdahalesiyle dağıtılarak ev boşalınca, gelen sükûn içinde tetkik ve sorgulama işi başladı.

Komşu Kantarcı Hüseyin Efendi muavin beye yol göstererek onu ölünün odasına götürmüş, bir taraftan bildiğini, işittiğini anlatarak meselenin bütün aşamalarından haberdar etmek istiyordu.

Girdikleri oda orta büyüklükteydi. Bahçeye bakan, üç pencere ile aydınlanıyordu. Yere serilmiş bir Frenk keçesi, köşede bir minder, iki sandalye, üç ayaklı masadan başka cibinlikli küçük bir karyola ile döşenmiş bulunuyordu.

Karyolaya yaklaştılar. Ölü hiç el sürülmemiş denecek bir intizamla örtülü, yorganın altında adeta rahat bir şekilde son nefesini vermiş denecek bir sükûn ve hareketsizlik için- de yatıyordu. Yorganın çeneve gelen tarafı biraz açılıp da

ölünün kanlı ve korkunç bir yara ile delinmiş gırtlaklı görün -meseydi, uyuyor zannedilebilirdi.

Yalnız alnının iki kaş ortasına gelen hizasında yoğun bir koyulukla pıhtılaşmış bir damla kan, sakın bir şekilde uyuyor denilebilecek insanın fena bir akıbetle uğradığı şüphesini doğurarak insanı yorganı açmaya sevk ediyor ve yorgan açılınca gırtlaklı tam ortasında üç santimetre çapında korkunç ve kan pıhtılarıyla iğrenç bir manzara almış bir yara, bir çukur görünüyordu.

Muavin bey, Kantarcı Hüseyin Efendiye sordu:

- Buna hiç kimse ilişmedi ya?

- Evet, Hacı Teyze ile sabahleyin nasıl bulduksa o halde duruyor, kimse el sürmedi beyim...

Muavin, tabii kamuoyunda büyük bir heyecan doğurabilecek mahiyette olan böyle bir cinayetin bölgesi dahilinde meydana gelişini, zeka ve dirayetini amirlerine göstermeye, isminin gazete sütunlarında anılarak yayılmasına bir vesile olacağı için büyük bir memnuniyetle karşılıyordu.

Uzanarak yarı bükülmüş yorganın üst kısmını daha geniş bir hareketle biraz daha açtı ve şaşkınlıkla düşüncesini açıkladı:

- Garip şey, dedi. Böyle bir darbeyi yiyen adam nasıl bu kadar sakın ve debelenmeden, çabalamadan ölebilir?

Kantarcı Hüseyin Efendi de aynı şaşkınlığı gösteriyordu:

- Evet beyefendi... Bendeniz de buna şaşıtm ya... Muavin geri çekilip köşedeki mindere oturarak:

- Eee, şimdi anlatın bakalım, bu iş nasıl olmuş? Hüseyin Efendi, tabakasını çıkarıp bir sigara takdim ederek sandalyenin birini aldı, oturdu ve anlatmaya başladı.

20

Dün gece Fuat Bey, yemekten sonra sokağa çıkmayarak evde oturmuş ve bugün erken kalkacağını söyleyerek erken yatmıştı. Fuat Bey son senelerde tamamen balıkçılıkla meşgul olduğundan bazen erkenden balığa gittiği oluyordu. Validesi Hacı Teyze onun yattığını görünce kendisi de karşıdaki odasına çekilmiş, uyumuştı.

Sabah olunca Fuat'ın gitmiş olduğunu zannederek yatağından kalktığı zaman oğlunun oda kapısını, onun erken gittiği günler gibi, açık bulacağına kapalı görmüş. Bunu tesadüfe yorarak aşağı inmiş, hizmetçinin pişirdiği kahvesini içip kahvaltısını yedikten sonra tekrar yukarı çıktığı zaman yatağı düzeltmek için oda kapısını açıp içeri girmek istemişti. Fakat kapı kilitli idi.

Hacı Teyze hayret içinde kalarak, bu saate kadar Fuat Beyin uyuduğu asla vaki olmadığından kapıyı sarsmaya başlamış, bu gürültü üzerine yine içeriden bir ses alamayınca haykırarak oğlunu uyandırmak istemiş ve devam eden korkunç sükût üzerine merakı bir kat daha artarak hizmetçiyi

çağırıp odayı açmak çarelerini aramıştı.

Aile efradı, evlerinde çoğunlukla bu gibi güçlükler ortaya çıktığında hep komşuları Kantarcı Hüseyin Efendiye müracaat ederlerdi, iki aile bu hususta pek canciğer olduklarından, aralarında gizli kapalı hiçbir şey bulunmazdı. Bunun için hizmetçi doğru komşuya koşmuş ve sokağa çıkmak üzere bulunan Hüseyin Efendiye:

- Aman Hüseyin Efendi, demişti. Aman Hüseyin Efendi... Ayol Fuat Beyin odasının kapısı kilitli; uyuyor mu, ne yapıyor? Haykırıyoruz, bağıyoruz, belli değil. Hacı Hanım sizi çağırıyor, kapıyı açmak için acaba ne yapsak?

Hüseyin Efendi hemen avadanlık çekmecesini yakalayarak hizmetçiyle beraber koşmuş ve bulabildiği aletlerle beş dakika sonra kapıyı açmaya muvaffak olmuştu.

21

Hüseyin Efendi buraya gelince sözlerine gayriihtiyari bir galeyana gelerek devam etti:

- Kapıyı açınca evvela Fuat Beyi aniden ölmüş zannettim; çünkü o kadar sakin yatıyordu. Cibinliğin arkasından alındaki damla görünmediğinden adeta uyuyor denilebilirdi. Fakat yatağa yaklaştığım zaman fena bir sarsıntı geldi. Hemen cibinliği açarak yorgam kaldırdım, işte o vakit manzaranın dehşetinden annesi avaz avaz bağıarak düştü, bayıldı. Ben sersem, deli gibi ne yapacağımı bilmeyerek öteye beriye koşuyor, hizmetçinin yardımıyla Hacı Hanımı ayıltmaya uğraşıyordum. Komşular işittikleri haykırma üzerine koşular geldiler, size haber gönderdik, işte bildiğimiz bu beyefendi...

Muavin sigarasını bitirmişti. Suskun, adeta cansız denilebilecek bir vaziyetteydi.

- Siz kapının kilidini söküp öyle girdiniz içeri, öyle değil mi, diye sordu.

Hüseyin Efendi kuvvetle tasdik etti:

- Evet efendim, evet... Adeta kilidi açmak için birkaç dakika uğraşmaya mecbur oldum.

Muavin bey kalkıp pencereye gitti ve bahçeye baktı. Sokaktan girilince bulundukları ikinci kat, bahçe tarafında bir de mutfak olduğundan üçüncü katı teşkil ediyordu ve tahminen zeminden on, on iki metre yüksek bulunuyordu, özellikle mutfağın önünde küçük bir şedden sonra arazi daha çukurlaşıyor, gözü korkutan bir yüksekliğe kavuşuyordu.

Muavin kaşlarının arasında derin bir soru hattı kazıtarak Kantarcı'nın yüzüne baktı. "E nasıl olur?" demek istiyordu.

Kantarcı Hüseyin Efendi geniş göğsünden derin bir haykırıyla "Evet, hayrettir beyefendi!" diye haykırdı.

Şimdi dışarı sofaya çıkmışlar, orada komşu kadınların bakımına terk edilmiş maktulün validesini görmüşlerdi.

22

ihhtiyar kadın gözleri açılmış, renksiz, manasız bir nazarla etrafına bakmıyordu. Muavin Hüseyin Efendi dedi ki:

- Hanımın ön ifadesini almak lazım gelirse de, şimdi tabii pek perişan halde olduğundan bundan vazgeçiyorum.

Bu sözü Hacı Teyze işitti ve işitir işitme'z vücudu bir elektrik çarpmasına maruz kalmış gibi dimdik olarak sıçradı, kalktı, metin bir sesle,

- Hayır oğlum, diye haykırdı. Hayır oğlum, Fuat'ımın kanına giren alçakları bir an evvel yakalamak için benim rahatsızlığım mani olmasın. Size belki bir ipucu verebilirim ki, o sayede hainlerin izini elde edebilirsiniz.

Orada toplanmış olan hanımlar açığa çekilerek muavin beye bir sandalye ikram ettiler.

Hacı Teyze gözlerinde acı yaşlarla inliyordu.

- Ah Fuat'ım... Seni bu halde görecektim miydin oğlum. Evet beyefendi, bu hırsızlık filan değil... Sade bir düşmanlıktır. Zaten oğlum son günlerde bilmem neden pırelenmiş, kuşkulanmış, bu hallere uğramıştı. Mesela bir hafta evveline gelinceye kadar her gece yemekten sonra iskeleye iner, yahut arkadaşlarına gider ve gece yarısı gelir, yatardı. Halbuki son gecelerde sokağa çıkmamaya başladı ve kapıların kilidine ehemmiyet veriyordu. Hatta daha evveleri sokak kapısının ve aşağıdaki kapının kilidiyle hiç meşgul olmadığı gibi yattığı odayı da kilitlemez, kapıyı açık bırakıp uyurdu. Fakat bilmem neden, son günlerde, demin söyledim ya, ona bir haller olmuştu. Adeta bir şeylerden korkuyor, bir tehlikeden ürüyor denilebilirdi. Muavin sordu:

- Bir tehdit, bir tecavüz falan, bir şey mi olmuştu?

- Ben ne bileyim oğlum, bana böyle şeyler söylemezdi ki... Herhalde beni meraklandırmamak için olacak. Yalnız geçen sabah kalkmış, sokağa çıkıyordu. Beni çağırarak "An- ne!" dedi. "Anne, şu kâğıtları sana vereyim de, sen evin içinde

23

bir yere sakla!" Kâğıtlarla beraber, bankada parası varmış, onun da defterini verdi. Haydi kâğıtların saklanması neyse, fakat her gün, her vakit üstünde taşıdığı banka defterini niçin verdiğini sordum, "insan hali bu anneciğim, belki sokakta düşürürüm." diye sözü kapattı.

Orada, bir kapının dibinde yere diz çökmüş oturan hizmetçi aklına bir şey gelmiş gibi atlayarak ilave etti:

- Büyük Hanım, evvelki akşam, hani geldiği vakit ne kadar telaşlıydı. Adeta birisi kovalamış da koşmuş gibi ter içinde ve nefes nefeseydi.

Büyük hanım:

- Ha, evet! Zaten söyledim ya, birkaç günlerdir pek hali değişti. Adeta babayiğit oğlum korkak, ürkek bir adam olmuştu. Yatmadan evvel bütün kapıları yoklar, bahçeye uzun uzun bakar,

karanlıklarda sanki birini arıyormuş gibi saatlerce pencerelerin önünde dolaşır dururdu.

Muavin, aklını başından alan muammalar, meçhuller ve sırlarla sersem olmuş, donmuş kalmıştı. Uzun ve düşünceli bir sükûtu takiben:

- Oğlunuzun teslim ettiği kâğıtları verir misiniz, diye sordu.

ihtiyar kadın, hemen hizmetçi kıza sakladığı yeri tarif ederek emretti ve kız gidip, beyaz bir iplikle sarılmış bir kâğıt destesi getirdi. Muavin bir kere aralıklarından bakarak bunların dört beş zarflı mektuptan ibaret olduklarını gördü. Zarfların üzerinde "Anadolu Hisarı'nda Hasan Fuat Bey'e!" adresi yazılıydı. Bunların şekilleri, renkleri ve üzerlerindeki adres yazıları da başka başka olduğundan, her birinin göndericisinin başka olduğu anlaşılıyordu.

Bir tanesi Fuat Beyden yirmi beş lira borç isteyen ve çocukluk hatıralarından bahsedişine göre eski bir arkadaş tarafından gönderildiği anlaşılan bir mektup olup, altında başka bir yazı ile "Yirmi beş lira gönderilmiştir." kaydı vardı.

24

Diğerleri de böyle hiçbir şüphe çekmeyecek, hususi iş ve para mektuplarıydı. Yalnız bir tanesini açtıkları vakit hepsi korkuyla irkildiler. Bunun imza yerinde koyu bir kan damlası görünüyordu ve mektupta isimsiz olarak şu sözler yer alıyordu:

"Davet ve teklifimizi kabul etmedin, kendi menfaatini kendin çiğnedin... ihtarlarımızı biliyorsun ya... Bu aynı zamanda haber verdiğimiz tehlikeye teslim olmaktı. Hakkında verilen hüküm yerine getirilecektir, haberin olsun!"

Muavin alnının ortasında kazılmış soru hattı korku ifade eden titreşimlerle büzüldüğü halde "Bu nasıl şey böyle?.." demekten kendini menedemedi.

Kantarcı Hüseyin Efendi, yüzünde geniş bir hayret ifadesiyle "insan deli olacak..." dedi. "Aklım ermedi gitti... Eğer Fuat Bey şu anda yatakta kanlar içinde yatmasaydı, roman okuyorum, yahut sinema seyrediyorum diyebilirdim."

Tam bu esnada, maktulün yattığı odada muavin beye refakat edip gelmiş olan Polis Şemsi Efendi gayriihtiyari çıkan bir hayret nidasıyla haykırdı:

- Aman, bu ne bu? Muavin bey, koşunuz, geliniz. Bakınız, ne buldum!..

Hep birden sıçrayıp odaya hücum ettiler. Şemsi Efendi yorganı ölünün yarı beline kadar açmış ve karnının üzerinde duran elinin avucunda bir kâğıt olduğunu görerek bunu çekip almıştı.

Bu kâğıtta şu sözler yazılıydı: "İhtar:Numara iki!.."

Ve imza yerinde mektupta olduğu gibi aynı büyüklükte ve aynı koyulukta bir kan damlası görülüyordu.

Hanımlar vaveyla koparıp kaçıştılar. Muavin, Hüseyin ve Şemsi Efendiler -üç erkek- soğuk bir korkuyla titremekten kendilerini menedemeyerek birbirlerinin yüzlerine baktılar.

•3. DOKTOR MU, KATİL Mİ?

Şakir Feyzi eşinin ve kayınvalidesinin çocuklarla birlikte oturdukları küçük salona döndüğü vakit onları büyük bir korku içinde birbirlerine sarılmış bir halde buldu.

Çocuklar, büyükannelerinin ısrarıyla bu sabah gezmeye gönderilmemişler, mürebbiyeleriyle onların yanından ayrılmamak için kesin bir emir almışlardı.

Hadiye Hanımefendi kalbinden rahatsızdı. Kızı ve damadı sıkı bir bakımla onu her türlü heyecandan korumak için pek çok ihtimam gösterirlerdi. Şakir Feyzi eşini Sıdika Hanım faciasından annesini haberdar etmemek için ikaz etmişse de genç kadın heyecanından duramamış, işi annesine mümkün olduğu kadar hafifletmek ve alıştırmak şartıyla bildirmişti.

Gerçi büyükhanım kızının ihtiyatlarıyla aldığı haberin feciliğinden zararlı bir darbe almamıştı. Fakat yavaş yavaş düşündükçe, korktukça korkunç bir dehşetin tırnaklarıyla kemirilmeye ve zehirlenmeye başlamıştı.

Ana kız, Şakir Feyzi polislerle maktul kadının odasında meşgulken bulundukları küçük salonda birbirleriyle konuşuyorlar ve ihtimallerden, vakanın esrarından, bunun ne manaya gelebileceğinden vs. bahsediyorlardı.

26

Cinayette kimin parmağı olduğu ilk anda Şakir Feyzi ve Suzan Hanım tarafından birlikte keşif ve tahmin edilerek Hüsrev Beyin ismi geçmiş ve meçhul halledilmiş olduğundan hep bu sade ihtimalle, keşifler birbirini takip ediyordu. Düşündükçe, konuştukça korkuları çoğalıyor, Hüsrev Bey hakkında Sıdika Hanımdan rivayeten malum, heyecanlı ve korku veren tafsilat canlanıyor, hanımefendinin eski kocası Raci Beye dair bildiği şeyler gözlerinin önünde dirili-yor ve iki kadın feci tehlikeler, korkunç tehditler arasında kıvranıyorlar, bin bir beklentiyle harap oluyorlardı, işte Şakir Feyzi bu esnada yanlarına geldi. Çocuklar köşelerinde mürebbiyeleriyle oynamaktayken içeri giren babalarını görünce koşa koşa ona atıldılar. Doktor her vakit yaptığı gibi bunları yerden kapıp birini bir koluna, diğerini bir koluna alarak ve kadınlara emniyet vermek için şen görünmeye çalışarak kayınvalide ve eşinin köşesine ilerledi.

Yürürken kendilerini temin etti:

- Memur bey hiç endişe etmememizi, vak'ada ilk bakışta görülen esrarın iki saat sonra hallolunup bütün açıklığıyla meydana çıkarılacağını ve alınacak tedbirler sayesinde bütün bir emniyetle müsterih olarak yaşayabileceğimizi temin ediyor.

Hanımlar bu sözleri memnuniyetle karşıladılar.

Çocukları yere indirerek kendisi de bir koltuğa oturan doktor izahat verdi. Fakat bu izahattaki teminatın samimi olmadığı ara sıra, söz söylerken gözlerinde koyulaşan endişeli bakışlarından anlaşılabilirdi.

Bilhassa hanımları tehdit edip dehşete düşürebilecek her türlü teferruatı saklıyordu. Mesela maktulün parmaklarının arasından çıkarılan kâğıttan bahsetmedi. Memur beyin, işi pek belirsiz ve

esrarlı bulduğunu söylemedi.

Nihayet:

27

- Şimdi müdüriyeti resmen haberdar etmek için gittiler, bir iki saate kadar alâkadar memurlarla gelerek tahkikata el koyacaklar, dedi.

Şakir Feyzi sözü hep cinayet etrafında dolaştırmak isteyen kadınları meseleyle meşgul etmemek için gezmeye götürmek istiyor; onlar bitmiş, kırılmış vücutlarından, geçmiş, sönmüş neşelerinden bahsederek bir yere kımıldamamak arzusunda olduklarını tekrar ediyorlardı.

Doktor o zaman havadan sudan, o gün gazetelerde gördüğü garip ve tuhaf vakialardan bahsedip onları oyalandırmaya çalıştı.

O esnada bir hizmetçi kız gelerek,

- Efendim, dedi. Efendim, ölüyü muayene için doktorlar gelmiş...

Şakir Feyzi fırlayarak,

- Neredeler, diye sordu. Hizmetçi kız:

- Aşağıda dış salonda bekliyorlar, diye cevap verdi. Doktor koşa koşa geniş merdivenlerin topukları gömen

halıları üzerinde sekerek aşağı indi.

Salona yaklaşırken uzaktan siyah ceketli, siyah boyun-bağlı, biri uzun boylu ve sakallı, diğeri kısa ve şişman, tıraşlı iki adam gördü. Bunlar koltuklara ilişmişlerdi, hemen vazifelerini yapmak için hevesli bir tavırla kendisini görür görmez ayağa kalktılar.

Uzun boylunun gözünde koyu camlı bir Amerikan gözlüğü vardı. Koyu siyah ve top sakalı, kısa bıyıkları arasında gayet beyaz dişlerle dudakları soğuk bir tebessümle açılmıştı.

Şakir Feyzi bu tebessümden ve kısa boylu adamın Çinli gözüne benzeyen uçları yukarı kalkık ve kısık gözlerinden

28!

soğuk bir ürperti duydu. Fakat şimdi gergin sinirlerinde şahısların bırakabileceği olumsuz intibalarla uğraşacak zaman olmadığından hemen "Kadını muayene için gelmişsiniz..." dedi.

Bilhassa uzun boylu doktorun cevap makamında doğrulayarak eğilmesi üzerine "Buyurun, yol göstereyim." dedi ve hızlı hızlı kapıdan çıkarak bahçeye yürüdü.

Sıdika Hanımın odasına girdikleri zaman yatak ve oda aynı halde bulunuyordu.

Kendisi doktor olmak hasebiyle bu muayeneye alâkadar olmakla beraber, hazır bulunmak istemeyerek "Vazifenizi yapınız beyefendiler, bendeniz bahçede bekliyorum, giderken yine görüşürüz." dedi ve onları bırakarak çıktı.

* * *

iki saat sonra Şakir Feyzi'ye tahkikat için adliye memurlarının geldiğini haber verdiler. Şakir Feyzi hemen okuduğu gazeteleri elinden atarak koştu, aşağı indi.

Memur efendileri, biraz evvel doktorların beklediği salonda karşıladı.

Tarabya muavini kendisini görünce tebessümle ayağa kalktı ve aynı zamanda koltuklarından kımıldayarak ayağa kalkan memurları eliyle göstererek "Meselenin ehemmiyeti hakkında müdüriyete acil kaydıyla verdiğim haber üzerine kendileri hemen koşarak geldiler." dedi. Ve reislerini takdim etti: "Hacim Bey, savcı muavinlerinden." Hacim Bey, orta boylu, kuru denecek kadar zayıf, kömür derecesinde siyah kaşlı, şakakları ağarmış, tepesi açılmış, yaşlı, söz söylerken ellerini daima yukarıda tutarak ağzından ağır ağır dökülen kelimelerin manalarını tercüme ediyormuş gibi hareketler yapan bir adamdı.

Dikkatli bir tebessümle kendisine boyun kırmıştı.

29

Şakir Feyzi karşılık vermek için eğilerek nezaket ve hürmetle:

- Müthiş endişeler içinde kıvranıyoruz beyefendi, dedi. Yüksek himmetinizle sükûn ve huzura kavuşursak nasıl minnettar olacağımızı tarif edemem. Memur bey tabii size meselenin evveliyatını izah buyurmuştur. Buyurunuz, gidelim, olay yerini görünüz ve tahkikata başlarsınız...

Önlerine düşüp bahçeye doğru yürürken muavin, bu gösterişli malikâne sahibine yakınlık nispetini göstermek istiyormuş gibi teklifsiz görünmeye çalışarak yanına sokuldu. Yarı koluna girip kulağının dibinde fısıldamaya başladı:

- O kısa boylu, sarışın delikanlı, ismi Hayret'tir. Hakikaten ismiyle anılan, son derece zeki, son derece kılı kırk yaran genç bir polis memurudur. Adeta diyebilirim ki, bugünkü zabitanın canı ve ruhudur. Verdiğimiz bilgi üzerine kendisini ilk tahkikatı yapmak için İstanbul'dan bilhassa gönderdiler. Kimsenin göremeyeceği şeyleri görür, keşfedemeyeceği şeyleri keşfeder bir zeka ki, son senelerde işlenen cinayetlerin çözülmesinde büyük maharetler göstermiş ve zabıtamızda kendisine mühim bir mevki temin etmiştir.

Bu sözleri söylerken, köşklerinde cereyan eden vakıya polis müdüriyetinin gösterdiği alâkadan memnun olan Şakir Feyzi, cinayet tahkiklerinde bu kadar mühim bir varlık göstermiş genç Hayret'i görebilmek için biraz geri kalmış, yan gözle delikanlıyı süzüyordu.

Bu, yayvan yüzlü, geniş omuzlu, kısa boylu biri idi. Yüzünün ifadesinde ilk bakışta bir aptallık manası okunuyordu. Yalnız bu mana bir kat telden ibaret sarı bıyıklarla gölgelenen manasız, zevksiz dudaklarının ucunda ara sıra titreyerek gelişen bir tebessümle ihlal olunuyordu. Bu tebessüm o kadar hissedilmez olmakla beraber, o kadar ince, o kadar zeki, o kadar şeytanî kıpırtılarla titriyordu ve sonra, aynı zamanda açık mavi gözlerinin ucunda beliren aynı manada,

aynı ahenkte bir hatla o kadar bütünleşiyordu ki, ilk bakışta görülen aptallık, müthiş bir şeytanlığın eseri olduğu zannı-nı veriyordu.

Bu adam, ya pek aptal, yahut pek hileci bir şeydi. Yani ya aptallık göstererek herkesi kandırmak isteyen bir kurnaz, ya kurnaz görünmeye çalışan bir ahmak olmalıydı.

Şakir Feyzi kendi kendine hafifçe tebessüm ederek "Bakalım, elbette hangisi olduğunu görür ve anlarız." diye düşündü.

Şimdi cinayet odasına gelmişlerdi. Hacim Bey cesedi muayene ediyor, merkez memuruna birtakım sorular soruyor ve aldığı bilgiler üzerine yüzünde beliren ıstırap manalarıyla bakıyordu.

Hayret odaya girip cesedi görür görmez birdenbire değişmiş, kendini yeniden keşfediyormuş gibi birdenbire gözleri parlamış, burnu titremiş, ağzı açılmış, sanki bütün duyuları galeyana gelerek onu yanar bir ateş haline getirmişti. Savcı yatağın etrafında tetkikatını yaparken, o, biraz uzakta, burnuyla koku almak, gözüyle sır dağlamak, kulağıyla var olmayan titreşimlerden mana çıkarmak ister gibi dolaşüyor, eğilip karyolanın altına bakıyor, pencereleri muayene ediyor, kapının kilidini gözden geçiriyor, yere serilmiş Frenk halısını keşfe çalışıyor, yani görünüşte hiç mana verilemeyecek saçma hareketlerle meşgul oluyordu.

Savcı nihayet tetkikatı tamamlayarak geri çekildi, yanlarındaki şişman karınlı bir adama:

- Ben baktım, şimdi sıra sana geldi doktor, dedi. Şakir Feyzi hayretle:

- Nasıl, dedi. Nasıl, beyefendi doktor mudur? Öyle ise demin gelenler kimdi? iki saat kadar evvel, memur bey gittikten sonra iki doktor daha geldi, cesedi muayene etti.

Merkez memuru bu haberi son derece hayretle karşıladı:

- Nasıl, ne zaman, ne doktoru? Nasıl doktor?

O zaman Şakir Feyzi, cesedi muayene eden doktorları tarif etti. Hacim Bey büyük bir dikkatle dinleyerek:

- Mümkün değil beyefendi... Başka doktorun gelmesi mümkün olamaz, istanbul'da evvela bilgi alan memur sıfatıyla söylüyorum ki, muayene için doktoru ben aldım geldim. Zaten nereden ve ne vakit gelecekler? Buna maddeten de imkan yoktur.

Bu sözler olurken Hayret birdenbire alev parçası gibi bir hal alarak yaklaşmış ve dikkatle dinliyordu.

Savcı, merkez memuru, bu muammanın esrarıyla dumanlanmış düşünürlerken Hayret birdenbire haykırdı:

- Lakin anlamadınız mı? Katiller... Onlar... Bizzat onlardır. Mutlaka cinayet esnasında burada

bıaktıkları bir izi yok etmek için gelmiş olacaklar...

Hacim Bey küçümseyerek başını salladı:

- Bu nasıl mümkün olur, dedi. Cinayetden köşkün ayaklanacağını, memurların geleceğini düşünmezler de ne cesaretle cinayet mahalline kadar girmeye kalkarlar. Yoksa ele geçmekten korkmuyorlar mı?

Hayret, cüssesinden beklenmeyen bir galeyan ve istek içinde çırpınarak cevap verdi:

- Bunlar ikinci derecede meselelerdir beyefendi. Aranılacak, tahkik edilecek olursa anlaşılır ki, bu adamlar buraya birtakım şartlar, birtakım ilgiler altında, yani gelmelerinde bir tehlike olmadığını anladıktan sonra girmiş olabilirler. Bence kat'iyen muhakkaktır ki, doktor diye gelen, beyefendinin tarif ettiği gibi burada yalnız başlarına kalıp, sonra haber vermeden çıkıp gidenler bizzat katiller, yahut adamlarıdır. Anladığıma göre, bunlar hakikaten korkunç şeyler olmalı. Çünkü ne şart altında gelmiş olurlarsa olsunlar, bu,

32

tehlikeden yılmamaya, çelik sınırlara sahip olmaya ihtiyaç gösteren bir şeydir. Geldikleri vakit içeride kimse olmasa bile onlar burada iken gelebilir ya. Ne metanet, ne metanet!.. Hayret, derin bir hayretle öyle söylenirken Şakir Feyzi ilk günden beri Hüsrev Bey çetesinde şahit olduğu nihayetsiz cüretin, müthiş metanetin son bir nişanesini daha görüp bütün vücudunda soğuk bir titremenin aktığını hissediyordu.

"NUMARA ÜÇ!" "NUMARA DÖRT!" mü?

Köşkün hayatı gelip gidenler ve söylenip konuşanların sebep olduğu karışıklıktan bozulmuş, her günkü ahenk ve sükûn kaybolmuştu. Diğer günler çoğunlukla dadıları çocukları otomobille gezmeye götürmezlerse bahçeye çıkarırlar, Hadiye Hanımefendiyle Suzan Hanım ve kocası köşkün önünde havuza karşı yeşil çiçekliklerde hasır koltuklara gömülür, gazete okur, konuşur ve gülüşürlerdi.

Bugün bahçe tenhaydı. Yalnız ara sıra koşarak geçtiği görülen hizmetçi ve uşaklar veya dış kapıdan içeri alınıp cinayet olan binaya doğru telaşlı telaşlı gidip gelen memurlar ve polislerle hareket buluyordu.

Yukarıda hanımefendilerin dairesinde derin bir matem hüküm sürüyordu. Sabahtan beri gelen memurlar cesedi görsün diye üçüncü defa idi ki Şakir Feyzi gitmiş, Suzan Hanım validesiyle ve çocuklar dadılarıyla küçük bir salona çekilerek korku ve titreme içinde büzülmüşler, sinirleri gergin, kalpleri heyecanlı, bütün mevcudiyetleri en yırtıcı korkularla çarpıntılı, ara sıra işitilmeyecek bir derinlikle fısıldayan hislerle konuşuyorlardı.

34

Köşede oyuncaklarıyla cıvıldaşan çocuklar olmasaydı odada kimse yoktu denilebilirdi. O kadar matemli bir sükût, o kadar gamlı bir hareketsizlik hüküm sürüyordu.

Şakir Feyzi gecikiyor, gelmiyor ve kadınlar bu ertelemeyi feci tehlikelere yorarak harap oluyorlardı.

Hâlâ niçin gelmiyordu, ne olmuştu? Acaba yeni bir tehlike mi çıkmıştı? Yeni bir facia mı keşfedilmişti?

Zengin ve mutlu bir hayat yaşarken hiç ummadıkları bir zamanda bu afetle bükülmüşler, ezilmişler, nefes alamayacak surette dehşete düşmüşlerdi.

Bir hizmetçi yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Suzan asık bir suratla "Yemek mi? Tamam... Onu düşünüyorduk." diye söylendi.

Hanımefendi daldığı korkunç kâbustan başını kaldırarak:

- Bey hâlâ orada mı? Acaba memurlar ne yapıyorlar, dedi. Suzan birdenbire aklına gelmiş gibi:

- Sahi... Ya sen git, beye haber ver, gelsin artık, yahut bir uşak gönder, onu çağır, diye emretti.

Çünkü köşkte hizmetçi kızlar vakiadan ürkmüşler, titreye titreye bir daha ölünün bulunduğu yerde değil yatmak, oraya ayak bile atmamaya yemin etmişlerdi. Hizmetçi çıkarken geri dönerek "Beyefendi geliyor efendim..." müjdesini verdi.

35

Şakir Feyzi savcı beyin bütün teminatına rağmen harap ve perişan bir haldeydi. Şahit olduğu şeylere benzer vakıaları romanlarda okuduğu için bunlara kısmen alışkın olmakla beraber, olayların mesut aile yuvasında meydana gelmesi zihnini karmakarışık etmişti.

Bilhassa sabahleyin cesedi muayeneye gelen, zabıta doktoru sıfatıyla köşklerine kadar girmeye cesaret eden,

katillere mensup adamlar oldukları artık anlaşılmış bulunan canilerin küstah cesaretleri onu suskun bırakmıştı. Bu kadar cüretkâr, ince hesaplı ve hunhar adamların, icraatı bu kadarla bırakmayıp ailesinin daha değerli mensuplarına, hayatlarına, daha mahrem derinliklerine kadar uzatmaları ihtimali onu endişe ve korkudan deli ediyordu.

Fakat bu endişe ve korkularını kalbinin en iç köşelerine saklayıp hanımları dehşete düşürmemek gerektiğini tasdik ederek sakin görünmeye ve hadiseyi korkulacak tehlikelerden uzak göstermeye çalışıyordu.

Onun için salona tebessümle ve şen girdi.

- İş halloldu, diye temin etti. Vallahi hakikaten zabıta ve adliye memurları her türlü takdire layık... Bilhassa savcı bey tam bir metanetle teminat verdi. Katillerin, bugün olmazsa yarın akşama kadar mutlaka adaletin pençesinde bulunacağını vadetti. Köyün merkez memuru da hakikaten tecrübeli, işinin ehli bir adam... Diyorlar ki, böyle bir cinayet işlendiği zaman zabitanın karşı karşıya geldiği en zor mesele, vakianın faili bilinmezse, hiç olmazsa sebebini keşfetmektir. Bu bizim işte sebep malum: intikam... Bu sebeple katil de iki kere iki dört eder gibi meydanda: Hüsrev Bey ve arkadaşları... O halde bunların ele geçmesi mutlak ve zaruri şey... Hiç polisin elinden kurtulmak mümkün müdür? Şimdi yapacakları ilk iş hapishaneden çıktıktan sonra Hüsrev'in nereye gittiğini anlamak olacak. Bu yolda adamların izleri zabıtaca kayda ve zapta geçirilmiş... Hatta "Olmasa bile," diyor savcı bey, "Yarın akşama kalmaz pençemize geçiririz."

Şakir Feyzi, doktor sıfatıyla iki adım yakınlarına kadar canilerin girdiklerini, bu tertip ve cesarete bütün adliye ve zabıta memurlarının hayret ederek bunların müthiş eşkıya olduğunu söylediklerini vs. gizlemiş; yalnız savcı beyin, katillerin mutlak ele geçecekleri hakkındaki teminatını tellendire pullandıra anlatmıştı.

37

Bu sözlerle sinirleri galeyan halinde olan hanımlar biraz teskin olmuş, beyin ısrar ve istirhamı üzerine yemek için aşağıya inmişlerdi.

Yemekten sonra, kahveleri köşkün büyük ağaçlarının gölgesine boğulmuş terasında içmişler, bugün uyumak için hiçbir arzu duymayarak koltuklarda sinmişler, rehavet içinde tek tük sözlerle konuşuyorlardı.

Dadıları çocukları çıkarmış, uyutmuştu. Artık herkesi o kadar vahşi bir korku sarmıştı ki, haydut ininde bin bir tehlike ile kuşatılmış bir hayat yaşıyorlarmış gibi fevkalâde tedbirlere lüzum görüyorlardı. Mesela, dadı çocukların yanından bir saniye bile ayrılmıyor, herkes büyük dikkat içinde her an yeni bir facianın patlak vermesini bekleyerek yaşıyordu.

Tek tük söylenen sözler sürükleniyor, alışılmış uykunun tesiri yavaş yavaş çökerek onları eziyordu.

Birdenbire dış kapının açılıp kapanırken çıkardığı gürültüyle yankılanan zil sesi duyuldu. Hepsi endişeyle kulaklarını kabarttılar. Acaba kim gelmişti veya ne olmuştu?

Şakir Feyzi sıçrayarak ayağa kalktı ve ağaçların arasından kapının yoluna baktı. İstanbul'dan gelen akşam gazeteleri için gönderilen uşağı görünce sevinçle oturarak,

-Aman çabuk getir... Bakalım, bir şey yazmışlar mı, dedi.

Suzan da büyük bir merakla uşağın elinden gazeteleri kaptı ve karı-koca, öteki koltukta sükût içinde kendilerine bakan hanımefendinin karşısında birbirlerinin omzuna eğilmiş halde telaş ve heyecanla bir gazeteyi açtılar. Gözleri merakla sütunları aramaya koyuldu.

"Akşam" gazetesinde ikinci sayfanın son sütununda, otuz altı punto ile "Esrarengiz iki Cinayet" başlığı altında şu sözler yazıyordu:

"Gazetemiz makineye verildiği esnada korkunç bir cinayet haberi aldık. Biri Tarabya'da, diğeri Anadolu Hisarı'nda, birbirlerine münasebeti olduğu tarzının benzerliğinden ve

belirtilerinden anlaşılan iki cinayet işlenmiştir. Tarabya tepelerinde ingiliz Köşkü olarak bilinen malikânede Doktor Şakir Feyzi Beyin ikametgâhında Sıdika Hanım namında, vaktiyle Şakir Feyzi Beyin eşinin süt nineliğini etmiş bir kadınla, Anadolu Hisarı'nda Otağtepe'de oturan eski gümrük muhafızlarından olup, son zamanlarda balıkçılıkla meşgul Hasan Fuat Bey namında bir adam, birbirine benzer derin yaralarla ve kadında 'Numara bir!' erkekte 'Numara iki!' yazılı kâğıtlarla ölü bulunmuştur."

"Cinayetler esrarengiz ve korkunç bir mahiyeti haiz olup özel istihbaratımıza göre canilerin kim olabileceği malum ise de, bunlar azılı kurnaz belâlılardan olduklarından ele geçmeleri zabıtaca

güçlüklerle çevrili görünmektedir. Lazım gelen tahkikat için muhabirlerimiz faaliyette olduğundan yarınki sayımızda daha geniş bilgi vereceğimizi vaat ederiz."

Şakir Feyzi'nin yüzü solmuş, Suzan'ın gözleri kızarmıştı. Ne öğreniyorlardı? Sıdika Hanım "numara bir" Hasan Fuat Bey "numara iki" idi? Bu âlicenap adam da Sıdika Hanım gibi kendilerine hizmetten ve sadakatinden dolayı mı bu cezayı görmüştü?

Suzan kesik bir iniltiyle "Aman ya Rabbi!" diye mırıldanarak koltuğa düştü ve dayandı kaldı. Genç kadın bu numaraların üç, dört, beş, ihtimal daha çoğalırsa kimlere ait olabileceğini korkuyla görüyor, elemle titriyordu.

Hanımefendi oturduğu yerden kızının heyecanını görünce merakla dikildi:

- Ne o, ne var? Ne yazıyor, diye sordu.

Şakir Feyzi saklamak mümkün olmadığı için bozuk bir tebessümle:

- Hasan Fuat... Hasan Fuat'ı da öldürmüşler, diye mırıldandı. Aynı zamanda "Akşam"ı atarak "Son Saat"i açıp aramaya başladı.

38

Birinci ve ikinci sayfada bir şey yoktu. Üçüncü sayfanın ortasında, çift sütun üzerine otuz altı punto ile şu heyecanlı başlık altında "Katmerli Cinayetler" kelimeleri yazılı ve altında yirmi dört punto ile "Tarabya'da 'Numara bir!' işaretiyle gırtlaklı delinmiş bir kadın cesedi. Aynı surette katledilmiş ve 'Numara iki!' rakamıyla işaret edilmiş, Anadolu Hisarı'nda bir maktul daha. Cinayetler katmerli esrarla çevrilidir. Katiller kim olabilir? Anlaşıldığına göre numara üçü ve numara dördü de bu akşam yahut yarın haber alacak mıyız? Zabıta faaliyette" gibi mühim ve heyecanlı haberler okunuyordu:

"Korkunç bir cinayet şebekesi karşısında bulunuyoruz. Tehlikeli bir çete anlaşılan acı bir intikam şevkiyle birtakım adamları öldürmeye karar vermiş görünüyor. Bunların birincisi Tarabya'da Doktor Şakir Feyzi Beyin köşkünde ihtiyar bir süt nine, diğeri Anadolu Hisarı'nda balıkçılıkla meşgul eski gümrük muhafızlarından Hasan Fuat isminde bir adamdır, ikisi de gırtlaklarından hemen aynı bıçakla katledilmişler ve ikisinin de avuçlarında bırakılan kâğıtlarda numara sırasıyla 'Numara bir!' ve 'Numara iki!' kayıtları yazılmıştır. Zabıta canilerin kimler olduğunu tespit etmişse de bunların kolayca ele geçirilemeyeceklerinden korkulmaktadır. Cinayetlerin devam edeceği zannediliyor. Elde edilen bilgi ve delillere göre cinayet beş yüz bin liralık bir miras işinden dört beş sene evvel mahrum kalmakla beraber hapishaneye sevk edilmiş ve beş altı ay evvel ceza sürelerini bitirerek hapisten tahliye edilmiş birtakım eşkıyanın tertibidir. Son dakikaya kadar alabildiğimiz bilgi bu merkezde olup gereği gibi faaliyete geçmiş olan zabıtanın alacağımız haberleri ve ayrıca özel araştırmalarımızı yarın arz edeceğimizi okuyucularımıza vaat ederiz."

39

Gazete Şakir Feyzi'nin elinden düştü. Şakir Feyzi başına topuz yemiş bir zavallı gibi koltuğun arkasına dayandı kaldı.

Şimdi Suzan biraz dirilmiş, "Son Saat"i yerden alarak göz gezdiriyordu. Okurken dudakları mosmor olmuş titriyor, gözleri siyah çukura batmış bir ölü manzarası sergiliyordu.-Gazete onun da elinden

düştü ve göğsünden boğuk bir çığlık halinde "Aman ya Rabbii Mahvolduk!" iniltisi çıktı.

41

KARANLIKTA BİR FERYAT

Saat gece yarısından sonra üç buçuğa geliyordu.

Tarabya Karakolu'ndaki telefon zili şiddetli, heyecanlı bir yankılanmayla birbiri ardınca üç defa çınladı.

Nöbetçi polis efendi bütün angaryaları bitirmiş, yazılacak kâğıtları yazmış, kaydolunacakları kaydetmiş, sigara sararak istirahate hazırlanmıştı.

Telefon zili onu tembelce bir harekete sevk etti. Polis, sandalyesinden kalktı, karşıda zilin çaldığı memur odasına gitti. Telefonu kulağına tuttu:

-Alo... Nedir o?

Üç saniye meçhul, boğuk bir sükût ve bekleyiş. Telefonda şimdi bir ses... Fakat bir ses değil, bir feryat; boğazlanan bir adamın korkudan, can havlinden doğan yardım çığlığı, bir ölüm haline benzeyen korkulu, kâbuslu, feci bir nara...

- Karakol değil mi orası?

Polis sesin vahşetinden ürkerek:

- Evet... Ne var, ne istiyorsunuz?

O imdat çığlığı bu cevaptan biraz sükûn ve emniyet bulan bir eda ile:

' - Ha, etti. Ha... Aman polis efendi... Memur bey orada mı?

- Burada, ne yapacaksınız?

- Çabuk onu görmek istiyorum. Telefona çağırınız.

- Kendisi uyuyor.

- Aman kaldırınız... Hemen şimdi... Bir saniye kaybetmeyiniz...

Polis bu acelecilikten bozularak sormaya mecbur oldu.

- Canım ne var, ne oluyor söylesenize? Ses feci, heyecanlı bir hamle ile:

- Size olmaz... Size olmaz diyorum. Haydi vakit kaybetmeyiniz, memur beyi çağırınız. Büyük bir tehlikedeyiz... Siz vazifenizi yapınız, o kadar.

Polis sesin korkusundan, sözlerin tehdidinden ürkerek telefonu bıraktı ve odadan çıkarak yukarı

merdivene tırmandı.

Muavin bey bir buçuk saat evvel yatmıştı. Fevkalâde bir vakia olmayınca böyle ne olduğu bilinmeyen telefonlarla uyandırılırsa son derece hiddetlendiğinden, bütün karakolda onu böyle uyandırmaktan korkarlar, kaçınırlardı. Şimdi uyanıp da mesele hafif, oyuncak gibi bir şey çıkarsa ne cevap vereceğini korkuyla düşünüyor ve tereddüt ediyordu. Fakat şayet mühim bir şeyse göstereceği ihmal ve ilgisizlikten de mesul olacağını bildiğinden muavini uyandırmak mecburiyetinde olduğunu görüyordu.

Kapıyı kurcaladı, içeriden bir ses işitildi:

- Kim o, ne var, ne oluyor?
- Efendim telefon var.
- Ne imiş?
- Sizi istiyorlar... Korkulu, tuhaf bir sesle "Tehlikedeyiz, yetişin, koşun..." diyorlar.

Polis, muavininin yatağından bir hamlede kalkıp yere bastığını işitti. Vazifesini kâfi derecede yerine getirilmiş sayarak aşağı indi.

42

Üç dakika sonra muavin bey yarı giyinmiş bir halde telefon başında idi:

-Alo... Alo...

Telefonda aynı ses beklemekten yorulmuş bir hal ile:

- Siz misiniz muavin bey? Aman yetişin. Feci, korkunç bir tehlikede bulunuyoruz... Koşun imdadımıza...

- Siz kimsiniz?

- Canım tanımadınız mı? Ben Şakir Feyzi... Tepede, İngiliz Köşkü'nde...

- Ha... Siz misiniz? Ne oldu bir şey mi var? Ses feci bir dehşet içinde kıvrandı:

- Ölüyoruz... Bir saniye kaybetmeksizin koşunuz... Aman beyefendi, büyük, müthiş tehlike içinde bulunuyoruz... Lütfediniz, imdat sizden...

Muavin, ne yapsa kâfi izahat almasına imkan olmadığını görerek telefonu bıraktı.

- Ziya Efendi! Şevket ve Hüseyin Efendileri hemen uyandır, çabuk giyinsinler. Sen de git, bir araba bul getir.

Şevket ve Hüseyin Efendilerin uyanması, bir arabanın bulunup getirilmesi, gösterilen fevkalade sür'ate ve verilen ehemmiyete rağmen bir çeyrekten fazla vakit geçmesine yol açtı. Ve muavin

arabaya polisleri alarak binip karakoldan ayrıldığı vakit ilk telefon darbesi üzerinden yarım saat kadar zaman geçmişti. Arabanın köşke varışı ve muavin beyin Şakir Feyzi'nin yanına kabulü garip bir şekilde olmuştu. Gecenin ilerlemiş olmasına yahut daha doğru tabirle bu yaz sonunun erkence ağaran sabahına rağmen bütün köşk halkı ayakta idi. Bütün odalarda lambalar yanmış, hizmetçiler, uşaklar kapılarda bekleyiyor ve telaşlı telaşlı gidip geliyorlardı.

Muavini bir uşak ve bir hizmetçi kız yukarı çıkarıp yüksek halılarla örtülü, ağır perdelerle ve gösterişli eşya ile süs- lü büyük bir odaya soktular.

43

Şakir Feyzi yandaki odadan yıldırım süratiyle koşup gelerek:

- Aman beyefendi... Başımıza geleni bilseniz...
- Ne oldu beyefendi? Müthiş bir merak içindeyim.

Şakir Feyzi soluk, bitkin, harap bir halde idi. Arkasında bir ropdöşamber, saçları dağınık, perişan, gözleri korku halkalarıyla çevrilmiş, dudakları renkten iz kalmamış halde titriyordu. Söz söylerken ara sıra bütün vücudunda kasılma alâmetleri fark olunuyor ve gözlerinin kapanıp saniyelerce açılmadığı oluyordu.

Bozuk, söriük bir sesle anlatmaya başladı:

"Sabahleyin malum olan faciayı takiben ben kadınları mümkün olduğu kadar teskin etmiş, yarı aldatmak, yarı teselli etmek suretiyle temin edebilmişim. Fakat öğleden sonra akşam gazeteleri gelip de Anadolu Hisarı'nda da aynı bizim cinayete benzer ve pek yakından tanıdığımız bir adamın öldürülme şeklini öğrendiğimiz zaman, yalnız kadınlar değil, ben de dahil olduğum halde hep birden korkunç bir dehşete kapılmaktan kendimizi menedemedik. "Numara bir" ve "Numara iki" kayıtları altında bizim süt nine ile Hasan Fuat'ın katledilmeleri, bu numaraların devam edeceğini ve kim bilir ne vakit, sıranın nerede geleceğini göstermiyor muydu? Kayınvalidem ve eşim tir tir titiyorlar ve durmayıp iniyorlardı. Onları teskin etmeye artık gücüm yet-meyerek kendim de dehşetli bir ümitsizlik ve korku içinde kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordum. Fakat savcı beyin ve zatiâî'nizin verdiği teminat beni bir parça kuvvetlendirerek söylediğiniz gibi bu cinayetlere verilen zahiri şekillerin bir süsten, bir blöften, bir boş tehditten ibaret olduğuna inanmak istiyordum.

Ben bu can havli içinde akşamı etmiş, çocuklar dizimin dibinde, kayınvalide ve eşim üçümüz bir odada ne yapacağımızı

44

bilemeyerek ve bin türlü karar vererek kıvrılmış kalmıştık. Uşaklara, hizmetçilere kafi emirler vermişim. Kapıcıya, kapıya son derece dikkat etmesini, gece bahçede hep birden sıra ile devriyeler gezmesini ve köşkün içinde nöbetle saat başlarında hizmetçilerin dolaşp etrafı yoklamasını kararlaştırdık. Bu halde saat on bire geldi. Kayınvalide harap, kırık, biz ondan bin kat beter, hurdahaş yatmaya hazırlandık. Ve lazım gördüğümüz emniyet tertibatını aldık. Kayınvalidenin yatak odası bizim yatak odamızın yanı başındadır. Odaların dışarıya bir kapısı olduğu gibi, içeriden diğer bir kapı ile birbirine irtibatları vardır. Dış kapıları kilitledik, anahtarları yastığımızın altına koyduk. Hatta ne olur ne olmaz diye lüzumu olmadığı halde ara kapıyı da kilitledim ve anahtarı pijamamın cebine

koydum. Çocukların yataklarını dadılarının odasından alarak bizim odaya getirdik; revolverimi elimin altına yerleştirdiğim gibi ihtiyaten bir revolver de kayınvalidenin yastığının altına koydum.

Siz, savcı bey, bir iki güne kalmaz, katiller heyetiyle ele geçer diye temin etmişsiniz. Bu müjdeyi beklemek için biz de dişimizi sıkarak sabretmeye karar verdik, işte böyle kuşatma altında bulunan kalelerde olduğu gibi bin bir ihtiyat, bin bir basiretle yattık, uyuduk. Ben bu kadar tedbire, bu kadar tertibe hiç lüzum olmadığını düşünmekle beraber hanımlara emniyet vermek için riayet etmeyi tercih ediyordum. Ne kadar zaman geçti bilmem, uyurken bir tabanca sesiyle sıçradık. Kayınvalidenin odasında birbiri arkası sıra dört el tabanca atıldı ve canhıraş bir ses 'İmdat, imdat!..' diye feryat ediyordu. Eşim deli gibi fırlamış, ellerime sarılarak 'Ne oluyoruz?' diye bayılmıştı. Çocuklar uyanmışlar, ağlıyorlardı. Evin alt katında ve sofada konuşmalar, haykırmalar oluyordu. Uyku sersemliği içinde ben de feci bir halde idim. Bu tabanca seslerinden ve feryatlardan sonra derin bir sükût devam etti. Hizmetçiler, uşaklar hep birden bizim kapıya gelmişler, kurcalıyorlar, sesleniyorlardı.

45

Eşimi o halde bırakarak ve titremekten harekete mecali olmayan vücudumu toplayarak kalkmaya çabaladım. Hizmetçiler girdiler, kayınvalidenin kapısını açtıkları kendisini odanın ortasında kan ter içinde yerde yatıyor bulduk. Boğazı tıpkı süt nineninki gibi ve tırnakları, parmakları kan içinde idi. Tabanca yanı başında, elinin yakınında, sıcak ve dumanlı bir halde yere düşmüştü. Koştuk, yerden kaldırdık, yatağa yatırdık. Ne bir hareket edebiliyor ne bir söz söyleye-biliyordu. Bir doktor sıfatıyla onu ayıltmak için bütün tedavileri yaptım. Gözleri açıldığı, kendine geldiği halde hâlâ hareketten ve söz söylemekten aciz, bitap ve dehşete düşmüş olduğunu görerek kayınvalidenin feci akıbetini anlamıştım. Onun damarlarında hafifçe bir kasılma olduğunu biliyor ve buna karşı bazı tedbirler almış bulunuyorduk. Ne olduğunu hâlâ bilmediğim bu hadisenin darbesi altında tansiyonu birden yükselmiş ve sol tarafına bir felç geldiği gibi, ağzı da tamamen söz kudretinden mahrum kalmış bulunuyor. Felaketi görüyor musunuz beyefendi...

Ben kendisini ayıltmak tedbirleriyle uğraşırken, eşim hizmetçilerin yardımıyla kendine gelmiş, annesinin başu-cunda yanımda duruyor; sağır, dili tutulmuş, korkmuş bir halde bekliyordu. Odanın kapısı kilitli, penceresi, panjurları sıkı sıkı kapalı olduğu halde kayınvalide bu silahı kime atmış ve gırtlığını böyle müthiş bir surette kim tırmalamış olabilirdi? Karımı bütün bu korkunç hallere rağmen büsbütün korkutmamak için türlü sözler söylüyor, türlü ihtimallerden bahsediyordum. Mesela validesinin, silahını bir kâbus içinde gördüğü hayaletlere sıkışmış, boğazını kendisinin tırmalamış olduğunu bile iddia ediyordum. Fakat o esnada kayınvalideyi yatağının içinde çevirirken bir şey bulduk ki, eşimi ve hizmetçileri değil, beni de baştan aşağı korku içinde bıraktı. Bu bir kâğıttı. Tıpkı süt ninenin avucunda bulduğumuz gibi, aynı yazı ile, aynı kan damlası imza ile şu sözleri ihtiva ediyordu:

46

'Üç numara sen olacaksın, haberin olsun...' Titrek, dilim tutulmuş, dehşete düşmüş, ağzım açık, kulaklarım uğultulu, gözlerim kararmış, tekrar tekrar bu satırları okuyor, baygınlıklar içinde koltuğa düşmüş karımın önünde ben de bayılmamak için bin bir azapla kıvranıyordum. Bu nereden gelmişti, ne vakit gelmişti? Kim getirmiş ve kayınvalideme nasıl verilmişti? Eğer yattıktan sonra gördüyse bile neden bizi uyandırmamış ve haber vermemiştir? öyle sorular ki cevaplarını bulmak, zihnimi dolduran

bu meçhulleri halletmek imkanı yoktu. Çıldıracaktım; oda kapalı, kapı kilitli, pencere panjurları kapanmış ve demirleri sürülmüş... özellikle sabahtan beri herkes bin bir dikkat içinde olduğundan, yabancı bir kimsenin içeri girmesi imkansız bir halde iken nasıl olmuş da bu kâğıt kayıinvalidemin yatak odasına kadar girmiş, girebilmişti?"

Şakir Feyzi cevabını bulamadığı bu soruları muavin beye heyecanlı bir tavırla ve korkudan açılmış gözlerle soruyor, ondan kuvvet verecek ve emniyet artıracak bir söz bekliyordu.

Muavin bey sadra şifa bir cevap bulamadığı halde doktorun kuvvet ve emniyet ihtiyacını takdir ettiğinden:

- Şimdi anlar, meseleyi hallederiz beyefendi... Siz müsterih olunuz. Bu iş her gün gördüğümüz basit şeylere benzemiyor, karışık ve çatalı bir şey... Fakat emin olunuz, polisin elinde bütün zorluklar hallolunacak ve selametiniz temin edilecektir. Benim anladığım, madem ki köşktekiler bu kadar dikkat ve uyanıklık içinde bulunurken böyle bir kâğıt valide hanımefendinin yatağına kadar girebiliyor, demek ki katillerin köşkte parmakları ve yardımcıları var. öyle değil mi efendim? Şimdi hizmetçileri ve uşakları sıkı bir sorgudan geçiririz, kimliklerini tahkik ederiz, işi anlarız. Zaten köşkte böyle bir parmak olmasa, yapılan şeylerin vukuu mümkün olamaz, değil mi?

47

Bendeniz de sizin tahmininiz gibi silahla bir kâbus içinde ateş edildiğini ve boğazdaki kanların hanımefendi tarafından bizzat tırmalamaktan hasıl olduğunu zannederim. Her nasılsa ve her ne vakitse, bu kâğıdı görmüş ve dehşete düşerek uykusunda bir kâbusa tutulmuş, bu kâbusun tesiri altında kendi boğazını tırmalamış ve tabancayla ateş etmiş olacaklar. Şimdi müsaade ederseniz gidelim bir kere odayı görelim.

Şakir Feyzi yol göstererek muavin beyi sofaya çıkardı. Pencerelerden sabah ışığı donuk ve renksiz merdiven başını aydınlatıyordu. Sağda beyaz boyalı bir kapı. Yürüdüler. Burası Hadiye Hanımefendinin odası idi. Büyük, süslü bir karyolada hanımefendi bitap, cansız gibi uzanmış yatıyor, yalnız gözleri bütün hayatının kuvvet ve şaşaasıyla parlıyordu. Suzan Hanım yatağın yanında bir koltuğa oturmuş, yorganın altından uzanan annesinin elini tutmuş, gözleri yaşlı, dudakları bükük bir halde sükût ediyordu.

Muavin yatağın yanına gidip birkaç teselli kelimesi mırıldandıktan sonra etrafı gezip yoklamaya ve gözleriyle köşeyi bucağı aramaya başladı.

Birdenbire eğilip elini yerde, halının üzerinde duran bir şeye uzattı ve bulduğu şeyi alıp muayene için pencereye yaklaştı.

Şakir Feyzi de büyük bir merak içinde ilerleyip muayene olan şeyi tetkik etti. Muavinin elinde çevirip baktığı şey, sarı bir maden parçasıydı. Bu, kolasız yakaları bağlamak için kullanılan ve yivli tarafına bir küçük topuz geçirilerek kapanan bir iğnenin hareketli, topuzu olmayan kısmıydı. Ne olduğunu anlayınca iki erkek birbirlerine baktılar. Bu iğnenin bir kadına, özellikle hanımefendiye hiç lüzumu olmaz ve mutlaka bir erkek tarafından kullanılması gerekirdi. Fakat emin olmak için Suzan'a gösterip anlamak istediler. Genç kadın:

48

- Böyle iğneyi hiçbir yerde görmedim ve annemde de bulunmadığına eminim, dedi.

Demek muavin ve doktorun zannına aykırı olarak silah hanımefendi tarafından bir kâbus içinde atılmış olmayıp, odaya her ne şekilde olursa olsun girebilmiş ve bilinen kâğıdı getirmiş bir canıye mi sıkılmıştı? Hanımefendi şu anda konuşamaz durumda olduğundan anlaşılması mümkün olmayacak müthiş muamma burada idi.

MÜFETTİŞ HAYRET İŞE KARIŞIYOR

Akşam yaklaşmıştı. Artık köşk hayatı melodram oyunlarının en feci sahneleri haline gelmişti. Hanımefendilerin dairesinde kimse yokmuş gibi hiç ses seda çıkmıyor, çocuklar dadılarıyla odalarının en kuytu köşesine çekilmişler. Yatağında cansız bir halde yatan hanımefendiyi kızıyla damadı bir dakika bile yalnız bırakmayarak bin elem ve endişe ile bekliyorlardı.

Tedavi için çağrılan şehrin en başarılı doktorları lazım gelen şeyleri yapmışlar ve gitmişlerdi.

Hizmetçiler artık tamamen kendilerine kalmış olan alt katta köşede bucakta fısıldayarak konuşuyorlardı. Cinayet mahallinde toplanmış adliye memurlarının sorgularından kurtulup gelenler sorulan şeyleri anlatıyorlar, fikir beyan ediyorlar ve ne yapacaklarını tayine şaşırılmış görünüyorlardı.

Hiçbirisinin hanımefendinin hastalığına sebep olan vakıadan haberleri yoktu. Hadise onlardan gizleniyordu. Yalnız gece, rahatsız olduğu bir kâbus sebebiyle korkarak haykırdığı biliniyordu.

Üç gün öncesine kadar her köşesi bir neşe ve coşku yuvası olan İngiliz Köşkü şimdi bir matem abidegâhi olmuştu.

50

Saatler bu sessizlik, bu kasvet içinde sürüklenerek geçemiyordu.

Nihayet hava kararmaya başlamıştı ki, dış kapının gürültülü ziline velveleli akisleriyle herkes irkildi. Artık kimin geldiği, kimin gittiği bile köşkte büyük bir merakla takip ve tetkik olunuyordu.

Uşağın biri eğilip pencereden bakarak "Dün savcı beyle gelmiş olan Hayret Bey..." dedi.

Mutfakta ocağın başında duramayarak çene çalmak için yukarıya kızların yanına çıkmış olan aşçı kadın manalı manalı bakarak "Ne o istavri!" dedi, "Ne o? Polislerle ahbablığın mı var?"

iki kapı yoldaşı böyle yarenlik ederlerken oda hizmetçisi koşmuş, geleni camlı kapıda karşılamış, verdiği kartı alarak yukarı, beyin yanına fırlamıştı.

Üç dakika sonra kartından gerçekten zabıta memuru Hayret olduğu anlaşılan ziyaretçi yukarı götürüldü. Çünkü artık Suzan Hanım kocasını rast gele aşağıya, öteye beriye yalnız göndermiyordu.

"Ne olursak beraber olalım, öleceksek hep bir yerde ölelim!" diye her şeyin annesinin yatak odasına bitişik odada olmasını istiyordu.

İşte Hayret Bey Şakir Feyzi ile eşi tarafından bu odada kabul olundu.

Zabita memuru lazım gelen merasim ve teşrifatı yerine getirdikten sonra:

- Beyefendi, dedi. Savcı bey tarafından geliyorum. Dünkü gözlemler üzerine yapılan ilk soruşturmayı zatiâlinize haber vermeye memurum.

Şakir Feyzi, pencerenin önünde duran geniş bir İngiliz koltuğunu göstererek:

51

- Buyurunuz, oturunuz efendim. Teşrifinizden pek memnun oldum. Benim de size pek ihtiyacım var. Dün Tarabya muavini bey hakkınızda lazım gelen bilgileri vermişti. Sizin, bugünkü zabita memurları arasında, karışık işlerde ipucu bulmak hususunda yegâne maharete sahip ve pek kılı kırk yaran bir memur olduğunuzu öğrenmiş olduğumdan özel yardımınızı ve hizmetinizi rica etmek istiyordum.

Toparlak vücudu oturduğu koltuktan bir hamlede yükselen Hayret'in seyrek telli bıyıklarla örtülü dudaklarında bir memnuniyet tebessümü belirdi:

- Emrinize hazırım efendim. Bütün varlığımla zatiâlinize yararlı olmak için çalışacağıma emin olunuz.

Suzan Hanım eşinin yanındaki koltukta hiçbir şey söylemeyerek Hayret'i süzüyor ve konuşulan sözleri bütün canıyla dinliyordu. İhtimal, şu küçük adamın akıl ve kurnazlığıyla kendilerini bu badirelerden kotarabileceğini düşünerek bütün ruhuyla temenniler ediyordu.

Hayret, kendisine mahsus bir söyleyişle söze başladı:

- Efendim, gerek buradaki, gerek Anadolu Hisarı'ndaki cinayetlerde görülen ilk belirtiler, bunların sandığınız gibi Hüsrev Bey tarafından tertip ve düzenlenerek işlendiği hakkında polisçe ve adliyece kanaat hasıl etmiştir.

Bizce bir kere bu kanaat hasıl olunca tabii olarak yapılacak ilk iş kendisinin hapisshaneden tahliyesinden sonra izini arayıp bulmak idi. Dünden beri bu hususta yapılan soruşturmalar ne yazık ki henüz bir meyve vermemiştir. Fakat Hacim Beyefendi ilk izler üzerinde yürüyor, kat'i bilgileri elde etmek için ümitsizliğe düşmeyerek lazım gelen teşebbüslerde bulunuyor. Ve bu hususta zatiâlinize tam bir teminat veriyor.

Suzan Hanım sözün böyle kuru bir teminattan ibaret kaldığını görünce kendini tutamayarak söze atıldı:

52

- Aman beyefendi, siz öyle söylüyorsunuz ama bu teminat bizi muhafaza edecek mi bakalım? Çünkü sizin şüphesiz haberiniz yok, dün gece burada yine öyle feci şeyler oldu ki...

Hayret, beklenmeyen kibar bir tavırla ve nazik bir şekilde eğilerek:

- Haberimiz var efendim... Ve bendeniz işte bunun için bu akşam buraya geldim. Hacim Beyefendi öğleden sonra bu vukuattan haberdar oldu ve beni, sizi temin etmek, müsterih tutmak için buraya gönderdi. Aldığımız bilgilerden anlaşıldığına göre, dün gece valide hanımefendi gerek kâbus, gerek hakiki müthiş bir korkuyla sarsılmışlar ve bunun neticesi olarak hafif bir felce yakalanmış

bulunuyorlar. Odanın bir köşesinde bulunan bir yumuşak yaka iğnesi bu sarsıntının bir kâbus veya hakiki bir arıza olmasından şüphe bırakacak bir alâmettir. Demek haklı olarak canilerin bina dahilinde bir yordakçıları olduğundan korkmak lazım geliyor. Bendeniz bir müddet burada ikamet ederek köşkün iç işlerini, hizmetçilerin durum ve eşkalini tahkik etmek için müsaadenizi rica ediyorum.

Şakir Feyzi rahat bir nefes alarak:

- işte buna çok memnun oldum beyefendi. Çünkü artık evimizde uyumak değil, rahat bir nefes almak bile bir hayal oldu. Bu suretle hiç olmazsa tarafınızdan sıkı bir gözetim altında rahatça nefes almak mümkün olacak...

Sonra karısına dönerek açıklama beklercesine:

- öyle değil mi, diye sordu.

Suzan Hanım rahatlamış bir çehreyle:

- Ben de çok sevindim. Aman efendim, artık odalarımıza çıkamıyoruz. Bari odalarda olsun rahat etsek. Orada da tir tir titremekten harap oluyoruz. Elhasıl bir hal ki sormayın... Aman gideyim, anneme müjde vereyim, o da hiç olmazsa müsterih olsun.

53

Eşiyle misafiri yalnız bırakarak aralık kapıdan yandaki odaya girdi.

Şimdi Hayret diyordu ki:

- Beyefendi, bir kere olayları özetleyelim, canlı noktaları toplayalım, dikkate şayan hatları ayıralım, ona göre hareketimizi tayin edelim. Şimdilik elimizde iki vakıa var. Biri Anadolu Hisarı'ndaki cinayet, biri buradaki facia. Bunların ikisi de aynı tarzda, aynı şekilde ve aynı el tarafından yapılmış iki kati... Gerek tarzdan, gerek uygulamadan anlaşılıyor ki katiller bu hususta acemi ve ilkel değiller... Tertip zeki, uygulama şiddetlidir. Bendenize kalırsa maksat sizi korku ve dehşete düşürmektir. Gerek "numara bir", "numara iki" kayıtları, gerek alna sürülen kan damlaları, sizi ürkütüp kendilerinin kudretinden korkutmak içindir. Bundan maksat ise talep edecekleri şüphesiz olan meblağın seksiz şüphesiz koparılmasını temindir. Yani sizden şimdi bu adamların büyük bir meblağ isteyeceklerini zannederim. Öyle ki sizin "Bu adamlar korkunç şeyler, aman istedikleri parayı verelim, kurtulalım, yoksa bize de kıyarlar. Baksanıza, aynı gecede, aynı tarzda, iki muhtelif noktada, iki korkunç cinayet işliyorlar. Her yerde elleri kolları var. Aman bir dakika durmayalım hayatımızı kurtaralım." demenizi istiyorlar.

Şakir Feyzi, iş yalnız bu kadarla kalsa memnun olacakmış gibi bir istekle atıldı:

-Aman böyle mi zannediyorsunuz, dedi. Aman böyle mi zannediyorsunuz? Biz ailece işin bu kadar basit olmadığından korkuyoruz. Çünkü Hüsrev denilen pislik bütün alçak herifler gibi kinci ve hunhar bir canavardır. Korkuyoruz ki para istemekten başka kendisini hapse koydurduğumuz için intikam ateşiyle yanmaktadır. Kinini teskin maksadıyla bizim hepimizin kanını içecek ve bin türlü feci, korkulu ölümler içinde bizi telef etmekten zevk bulacaktır.

54

Hayret, seyrek telli sarı bıyıklarında yavan bir tebessümle ayağa kalktı. Başını metanetle sallayarak:

- Zannetmem, zannetmem, diye tekrar etti. Arzusu böyle olsa bile biz ne güne duruyoruz efendim? Sizi müdafaa için hepimiz seferber oluruz. Ve kılınıza zarar gelmemesi için canımızı veririz, emin olunuz.

Ve cevaba vakit bırakmayarak:

- Şimdi rica ederim, benim burada kalacağımдан zatı-âîiniz ve hanımefendilerden başka kimsenin haberi olmamalıdır. Bana bu katta bir oda tahsis buyurunuz, anahtarını veriniz, şimdi çekileyim, kapanayım. Öyle ki, yukarı hizmetçiler çıktığı vakit ben onların haberi olmadan buradan çıkmış gitmiş olayım. Anlıyorsunuz ya!.. Ben gece müsait bulduğum saatte odamdan çıkıp etraf ve bölgeyi, teftiş ve tahkik edebileyim.

Burada, bodur parmaklı küçük elini hakimane bir şekilde kaldırarak temin etti:

- Siz müsterih olunuz beyefendi. Ben burada iken artık rahat rahat uyuyabilirsiniz. Çünkü önlenemez bir surette bir hadise vuku bulsa bile, sizin hayatınıza ben siper olacağım ve zerre kadar bir fenalık gelmemesine çalışacağım. Za-tiâîiniz beni tanımadığınız için belki bu sözlerin ehemmiyetini hafif görürsünüz. Fakat arkadaşlarımin arasında meşhurdur: "Hayret'in sözü gayretin sözüdür!" derler. Yani verdiğim sözü ne yapıp yapıp yerine getireceğimi bilirler.

Şakir Feyzi ayağa kalkmıştı. Elini uzatarak tasdik makamında Hayret'in elini sıktı:

- Müsaade ediniz de şimdi hanımlarla oda meselesini halledelim, dedi ve yan odaya girdi.

Hayret yalnız kalınca gayet neşeli bir tavırla ellerini ovuşturarak emin adımlarla bir aşağı, bir yukarı gezmeye başladı.

Her şey Hayret'in tarifi ve tembihine göre yapılmış, hizmetçiler ve uşaklar onu gitmiş zannederek gece olduğu vakit

55

odalarına çekilmişlerdi. Bir gece evvel yapılan tertibe göre sofa nöbetçileri falan kaldırılmış, buna lüzum görülmediği bildirilmişti.

Şakir Feyzi ve eşi saat ona kadar, fakat kalpleri Hayret'in aynı katta gizlenmiş olduğundan müsterih, validelerinin başucunda beklediler. Hanımefendi dün gece yaşadıklarının tesiriyle uyuşuk ve sersemleşmiş bir şekilde yatıyor, ara sıra verilen sütü güçlükle yutarak tekrar başını yastığa düşürüyordu.

Saat on buçuğa geldiği vakit genç karı koca istirahat temenni ederek ve yanında dadıyı bırakarak odalarına çekildiler.

Şakir Feyzi eşine diyordu ki:

-Aman Suzancığım, sabaha kadar rahatça uyuyabileceğimiz için ne kadar memnunum. Bakalım

yarın sabah Hay-ret'ten ne haber alacağız, acaba neler keşfedecek? Allah verse de biçimsiz vakıalar çıkmasa...

Karı-koca bu temenni ile sarıldılar, uyudular.

Kaç saat geçmişti, tayin edemediler; uykularının derinliğinde birbiri peşi sıra atılan üç el tabanca sesiyle sıçradılar. Sofada feci hadiseler oluyormuş gibi koşuşmalar, tepişmeler işitiyorlardı.

Suzan can havliyle kocasının boynuna sarılmış, "Aman gitme..." diye haykırıyordu. "Bırakmam, kımıldamayacaksın..."

Şakir Feyzi bir erkek sıfatıyla kendini menedemeyerek silkindi, yataktan fırladı ve kapıyı açarak sofaya atıldı. Karanlık sofa, yere düşmüş ve açık bırakılmış bir elektrik fenerinden çıkan ışık hattı ile aydınlanıyordu. Bu ışıktan kâfi derecede aydınlanmış olan sofa bomboş görünüyordu. Doktor yerdeki feneri alarak onun yardımıyla köşeyi bucağı daha ziyade aydınlattı. Kapı köşeleri, merdiven başı falan bomboştu. Merdivene koştu, aşağı atıldı, ancak o vakit bodrum

56

katındaki odalardan silah sesi üzerine çıkan hizmetçi ve uşakların koştuklarını ve camlı kapının önünde yerde yatan birisinin başına gidip orada toplandıklarını gördü. Basamakları dörder dörder atlayarak uçarcasına bir hareketle oraya gittiği vakit, yerde elleri ayakları sımsıkı bağlı olduğu halde Hayret'in yatmakta olduğunu gördü.

Hayret, Şakir Feyzi'nin unutamayacağı bir tebessümle köpükler savuruyor, ellerini ayaklarını çözmek için didinip çabalayarak "Ah haydutlar..." diye dişlerini gıcırdatıyordu. "Ah haydutlar, elim bağlı olmasaydı ben onlara gösterirdim. Vurup öldüremedim ama, elbette yaralanmışlardır; çünkü nişancılığımıza güvenirim..."

HAYRET NASIL BAĞLANIRMIŞ?

Onun gibi iddiacı bir adam için rezalet derecesini aşan, izah ve inkârı imkansız olan bu hezimetten dolayı Hayret son derece mahcup ve bitkindi. Yukarıda büyük odaya kapanmış, zihnen pek meşgul olduğu zamanlara mahsus bir inatla baş parmağının tırnağını kemiriyor, bir yerde oturma-mayarak odanın bir köşesinden bir köşesine kudurmuş hareketlerle gidiyor, geliyordu.

Bu yenilgi onun için o kadar ağır ve yırtıcıydı ki ümitsizliğinden başını yumrukladığı, boğazını sıkıdığı oluyordu.

O; Hayret, Müfettiş Hayret, şimdiye kadar karıştığı en çapraşık işleri bilmece halleder gibi çözüp açan, en çözülmesi imkansız sırları büyük bir kolaylıkla keşfeden, zabıta memurları arasında o kadar az bir zamanda kendine pek parlak bir mevki temin etmiş olan cingöz, ateş Hayret, böyle, bir kocakarı gibi elini ayağını bağlatsın ve güya himaye ve müdafaalarını yaptığı o kadar nazik, o kadar zengin, o kadar kibar adamlara rezil, kepaze olsun?

Buna nasıl tahammül eder? Bu düşüşü nasıl hazmedebilirdi?

58

Pek emsalsiz bir deha darbesiyle bunu tamir etmez, doktorla karısının nazarlarında kendini aklayıp bu vasıta ile amirlerinin ve müdürünün evvelce kazanmış olduğu teveccüh ve iltifatlarını yitirmeden işin içinden selamet ve şan ile kurtulmazsa, İstanbul'dan kaçıp değişik işler tutmaktan başka kurtuluş çaresi göremiyordu. Budalalar gibi kendini ele vermiş, kollarını ayaklarını bağlatmış, dünyaya kepaze olmuştu.

Evvela gizlendiği odada karanlıkta idi. Küçük elektrik lambası yardımıyla saati takip ediyor, vakit kâfi derecede geçip etraftan el ayak çekilerek bütün köşkü ve civarını vahşi bir sessizlik istila edince ortaya çıkarak keşif yapmayı bekliyordu.

Onun fikrince katillerin köşkün adamları içinde yardımcıları, yordakçıları ve elleri vardı. Bunlar aldıkları emirlere uyarak amirlerinin arzularını icra ediyorlar, mesela hanımefendinin odasına girip tehditname bırakıyorlar, yahut köşkün kendilerince her köşesi bucağı malum müstemilatında her türlü hareketlere cüret edebiliyorlardı.

İşte belki bu gece veya yarın gece katiller tarafından elbet yine tertip olunan bir darbe daha vuku bulacaktı. Bu darbe ile herifler ya maksatlarını nihayet açığa vurup bir para istemek veya doktor ve ailesini daha çok korkutarak taleplerini katiyetle elde etmek için değişik ve şiddetli hareketler göstereceklerdi.

İşte Hayret köşkün adamlarından habersizce gizlendiği odada bunları düşünerek, bu gece yine böyle bir cüret hareketi icrasına kalkarlarsa herifleri, iş üzerinde olmazsa bile, bir köşeden görmek ve şekillerinden öbür gün bunları yakalamak arzusunda idi.

Saat on ikiyi geçmişti. Şöyle bir sofayı, merdiven başını ve eğer oralarda biri yoksa aşağı katı dolaşmak arzusunun galeyanını hissediyordu.

59

Mümkün olduğu kadar sessiz bir gölge hareketiyle kapıyı açıp başını uzatarak sofayı nazarının kucağına aldı.

Merdiven başının yüksek camlarından dışarıda hükümrân olan mehtaplı gecenin yarı aksetmiş ışıyla karanlığı hafifleşen sofada hiçbir arıza mevcut değildi. Kulak verdi, aşağı kat derin bir sessizlik içine gömülmüştü.

Odadan çıktı. Kapıların önünde durarak içerde herkesin derin bir uykuya daldıklarını anladı, merdivene yürüdü. Aşağı indi. Her tarafta sessizlik ve uyku hükümrandı.

Kendi kendine "Galiba yanlış yolda yürüyorsun Hayret!.." diye söylendi. Köşkün arka tarafındaki bahçe kapısını gürültüsüzce açarak bahçeye çıktı. Hafif bir mehtap yüksek ve ihtiyar ağaçların koyu karanlık gölgelerini lazım geldiği kadar aydınlatamıyordu. Köşeyi bucağı dolaştı. Süt ninenin katledildiği dairenin önüne gitti geldi, hiçbir yerde hayat eseri yoktu. Kendi kendine yine "Evet, şüphesiz öyle oğlum... Yürüdüğün iz pek aykırı..." diye mırıldandı. Döndü, tekrar köşke girdi, kapıyı kapadı. Yukarı kata çıkarak, deminki gibi bin bir itina ile hep etrafı dinlemek ve kolaçan etmek şartıyla, ağır ve dikkatli hareketlerle odasına girdi. Koltuğa düştü.

Eğer zanm gibi katillerin köşkte yardımcıları yoksa bu olan biten ne idi? Süt nineyi nasıl öldürmüşler, hanımefendinin odasına o tehditnameyi nasıl koymuşlar, o yakalık iğnesini kim

düşürmüş, bütün bunları kim yapmıştı? Bu bir peri masalı mıydı, yahut hortlak işi mi?

Mutlaka köşkün içinde bir, yahut birkaç cüretkâr, kurnaz ve şeytan pislik vardı. Ve bu pislik veya pisliklerdi ki elebaş-larına yol gösteriyorlar, onların emirlerini ve arzularını yerine getiriyorlardı.

Bunu nasıl anlamalıydı ya Rabbim, nasıl anlamalı ve nereden öğrenmeliydi?

Birdenbire sarsıldı, gözlerinde derin bir uyku bulutu hissederek kendi kendine düşünürken uyumuş olduğunu gördü.

60

Uyumuş ve nasılsa uyanmıştı. Saate baktı, saat dörde geliyordu. Kafasını yumruklayarak "Sana ne oldu herif? Sen böyle adamlara kaz der ve bunlara gülerdin. Böyle bir gecede, sana muvaffak olduğun halde binlerce lira kazandıracak böyle ehemmiyetli bir anda uyumak ha... Hımbıl!.." diye söylendi.

Tekrar dikildi. Etraf ve civarı deminki gibi bir daha dinlemek, deminki noktaları bir daha dolaşmak istiyordu. Kapıyı açtı. Mehtabın batmasından daha kararmış olan sofayı dolaşarak aşağı indi, yukarı sofada olduğu gibi aşağı sofada da deminki gibi ne nefes, ne hayat eseri vardı. Bahçe kapısını açtığı vakit karşıda ağaçların karanlığında kendine doğru yürüyen iki gölge gördü. Hemen geri çekildi. Kapıyı kaparken belki gürültü çıkararak bu adamların dikkatini uyandırmaktan korktuğu için kapıyı kapayamıyordu.

Herifler bu esnada tabii yaklaşmakta olduklarından, şimdi, hemen şimdi, eğer içeri gireceklerse kapıyı itecekler, yahut açık olduğunu görerek şüpheleneceklerdi. Müthiş bir tereddüt sahnesi dakikalarca sürdü. Fakat bir anda iki kuvvetli kolun ellerini arkasına çekip büktüğünü, diğer bir elin pis kokulu bir mendille ağzını tıkadığını gördü. Kurtulmak, mukavemet etmek için kıvranır, çırpınırken dışarıdan gelenler kapıyı itmişler ve gökyüzünün aydınlığı altında can havliyle uğraşan Hayret'in nazarına biri sol omzu sağından yüksek ve kamburca, uzun boylu bir adamla, yine o uzunlukta zayıf bir insan şekli göstermişlerdi. Bu âni görünüşün şimşeklenmesi esnasında Hayret ellerinin kuvvetli bir iple iki yanına upuzun bağlandığını ve aynı ip uzatılarak ayaklarının da sarılıp hareketsiz bırakıldığını, ağzına tıkanan mendilin ise yalnız ses çıkarmak değil, evet, hatta nefes almaktan bile men edecek kadar derin bir yoğunlukla kendisini boğduğunu hissediyordu.

Ah, ellerinin bir santim kadar harekete gücü yetseydi... Gücü yetseydi de iplerin altında hemen kabzasını hissettiği revolverini arka cebinden çıkarabilseydi...

61

Beyninin uğultusu, vücudunun gerilmeleri arasında heriflerin amirane bir sesle "Oldu, tıkanı, bağlandı mı? Şimdi onu bir kenara koyun da gelin yukarı bakalım!" dediğini işitti.

Onlar sessiz hareketlerle çıkıyorlardı. Burada yerde, Hayret deli olacak bir heyecan içinde kıvranıyor, bir şey yapmak, heriflerin yine bir cinayet, hıyanet işlemelerine meydan vermemek, hiç olmazsa bu kadar bir iş görmek arzusuyla ve elleri ayakları bağlı, ağzı tıkalı olduğu için bu arzusunun uygulamasına gücü yetmediğinden doğan ümitsizlikle çırpınıyordu.

Böyle didinirken kendini bağlayan iplerin baskısı altında sağ elinin biraz gevşediğini hissetti. Biraz

daha çabalayarak elini azıcık serbestleştirmeye muvaffak oldu. Ah, biraz daha, biraz daha açılsaydı, açılsaydı da hemen oradaki revolverini alıp hiç olmazsa havaya ateş edebilseydi. Köşkteki-ri uyandırmış ve canilerin ya ele geçmelerine yahut kaçmalarına, yani yakalarını ele vermeseler bile yeni bir fenalık işlemeye muvaffak olamamalarına yararmış olacaktı. Fakat saniyeler geçiyor, eli ne kadar açılırsa açılsın tabancanın kabzasına yetişemiyordu.

Kanlı bir ümitsizlikle, yırtıcı hamlelerle didinerek, elini kurtarmak için kıvranarak, bükülerek dayanılmaz eziyetler içinde yerde yuvarlanıyordu.

Nihayet kabzayı avucunda hissetti. Eli bu iş için kâfi derecede serbestlemiş olmakla beraber tabancayı çıkarmaya yine imkan yoktu. Halbuki herifler yukarı çıkalı dakikalar geçmişti. Kim bilir orada neler yapmakta idiler. Daha büküldü, daha kıvrandı, nihayet bileğini de azıcık hareket ettirmeye muvaffak olarak tabancayı cebinden çıkardı.

Artık düşünmeksizin döşeme hizasında, sofanın meçhul bir köşesine doğru ateş etti. Bir, bir daha, bir daha... Üç el gürleyen silah sesi üzerine evvela yukarıdaki heriflerin şeytan gibi uçarak merdivenleri indiklerini ve ümitsiz bir

62

hareketle bahçe kapısına hücum edip dışarı kaçtıklarını gördü. Fakat gören Hayret'ti ve Hayret'in gözleri öyle korkunç bir mercek idiler ki karanlıkta bile en ince hatları kayıt ve tespit edebilirlerdi.

Yukarıdan, aşağıdan gürültülerle kapılar açılıp kimi yanmış, kimi yanmamış lambalarla, mumlarla köşkün sakinleri koşuşup başına toplanıncaya kadar o gözlerinin zaptettiği şekilleri hafızasında film banyosu etmiş, hatta kâğıtlara çekmişti bile. Şimdi bu dört canlının eşkali Hayret'in hafızasında kati bir doğrulukla resmedilmişti.

Şöhretini kurtarmak endişesiyle herifleri vurduğundan falan bahsediyor, atıp tutuyordu. Fakat esasta bu hezimet kendisi de affetmiyordu.

Şakir Feyzi'nin nazarında küçüldüğünü hissetmişti. Doktor, uşaklar ellerini çözerlerken "Görüyorsunuz ya müfettiş bey, herifler bildiğiniz gibi acemi şeyler değil... Onlara karşı zorlu olmamak lazım gelir." demişti. Bu sözlerde Hayret'in araştıran endişesi ne manalar, ne alaylar, ne takdirler buluyordu, işte bu manalarla eziliyor, şimdi sabah olup da bu hadise evvela Tarabya Karakolu'na, sonra merkeze aksedince şöhretinin ne düşüşlere maruz kalacağını düşünerek kendini yiyordu.

Bu yırtıcı azaplarla kıvranırsa birden aklına parlak bir ilham gelmiş gibi şiddetle kapıya doğruldu, sofaya çıkarak doktorun oda kapısına hafifçe parmaklarıyla dokundu.

Kapı açıldı, doktor görüldü. Hayret'in artık Şakir Feyzi'nin yüzüne bakacak cesareti kalmamıştı. Kızarmaktan kendini menedemeyerek dedi ki:

- Afedersiniz beyefendi, rahatsız ettim. Ümitsizliğe düşüp işi tamamen terk etmeden evvel son gayret ve son darbe olmak üzere birkaç şey daha yapmak istiyorum. Köşkte kim varsa hepsini şuraya, sofaya toplayınız. Bir kere gözden geçirmek isterim. Ama noksansız olacak... Kim varsa...

63

Bir çeyrek saat sonra ta dış kapıcıdan, evin karısından, çocuğundan bahçıvan yamaklarına kadar bütün hizmetçiler, bütün uşaklar sofayı doldurmuşlardı. Hayret, bölüğünü yoklayan bir yüzbaşı gibi, fakat bir yüzbaşının hiçbir vakit sarf edemeyeceği keskin bir dikkat ve Hayır, hayır... Hafızasında fotoğraflarını gördüğü şekillerden hiçbirisi yoktu. Demek zannı gibi katillerin köşk ahalisi arasında bir yardımcıları yok muydu? Öyle ise herifler başka, sırf yabancı mıydılar? Ee o halde...

O halde bunlar dışarıdan mı geliyorlardı? Öyle ise nereden gelebilirler? Köşkün bir köşesinde saklanmaları imkanı var mıydı? Bahçe geniş olmakla beraber dört kişinin birden bu kadar hademe ve sakınlerin gözünün önünde saklanmaları mümkün müydü?

Türlü imkanlar, tuhaf ihtimaller Hayret'in zihnini burguluyordu. Herifler ya bir köşede gizleniyorlar veya hariçten geliyorlardı. Gizlenme meselesinin tahkiki bir saatlik bir teftişte anlaşılırdı. Dışarıdan gelmeye gelince... Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bahçenin duvarları aşılması imkansız derecede çetin ve yüksek olduğundan girmek için müsait değildi.

Birdenbire dudaklarında bir Mekistekoles tebessümü gölgelendi. Büyük keşifler yaptığı zamanlara mahsus bir zafer hareketiyle ellerini ovuşturarak kendi kendine "Öyle ise iş kolaylaşır..." diye söylendi.

Evet, düşündüğü şey doğru çıkarsa hakikaten iş kolaylaşmış olacak, bu kolaylık sayesinde canileri ele geçirmek ve aileyi tehdit eden felaketlerin önüne geçmek mümkün olacaktı.

Kazanç yalnız bundan ibaret olsa yine bir şey değildi. Eğer bu zafer gerçekleşirse Hayret bir kere zengin olacaktı.

64

Çünkü Şakir Feyzi ona istediği kadar para vereceğini vadet-mişti. ikinci olarak, şimdiye kadar emsali görülmemiş bu parlak başarı sayesinde şöhreti yüz kat ve belki bin kat artacak, emsalinin üzerine çıkacaktı.

Büyük bir sevinçle "Haydi öyle ise, işe herif!.." dedi.

NEREDEN? NASIL?

Hayret, tahsilli bir genç değildi. Mektebe gittiği zamanlar (haftanın üç dört gününü sokaklarda oyunla geçirir, mektebe muntazaman uğramazdı ya!) derslerden ziyade oyunla, alayla, arkadaşlarına muziplik etmekle, hasılı haşarılıkla, oyunbazlıkla uğraşır dururdu.

Yalnız kendisinde keskin bir zeka vardı. Bu zeka sayesinde, beş dakika zihnini yoğunlaştırdığı şeyleri başkalarının bir saatte yaptıklarından daha mükemmel bir şekilde anlar, anladıklarının yardımıyla anlayamadığı, öğrenemediği şeyleri de keşfeder ve hallederdi.

İşte onun en farklı özelliği bu idi: Keşif ve hal... Arkadaşları arasında bu hususta gösterdiği ustalıklardan, maharetlerden dolayı "şeytan" lakabına nail olmuş ve korkunç bir kurnaz olarak tanınmıştı.

Kendisinin bu zekasına bir kere emin olduktan sonra, artık onun için hayatta zahmet edilecek hiçbir zorluk kalmamış demek değil miydi?

Mektepte iken ve sonra mektebi diploma almadan terk edip de sokak hayatına başladığı zaman her gün, her yerde, kendisine adeta bu melekesini geliştirmek için hallolacak

66

meseleler icat ve tertip eder, bunun için saatlerce uğraşırdı. Gerçi böylece boşuna yorulur ve vakit sarf ederdi. Fakat hemen hepsinden bir kârla çıkmış olurdu ki, bu da onun meşhur şeytanlığının yerleşmiş bir Allah vergisi olduğuna kanaatinin kuvvetlenmesiydi.

Sonra zabıta işlerine girmiş, bunların hemen hepsinde, bütün başka zekaların aciz kaldığı zor ve karışık şeyleri kolayca hallederek, mektepte arkadaşlarının arasında peyda olan şöhretten pek fazla ve pek kârlı bir şöhret temin etmişti.

O, bu hususta bilgilerinden ve mantığından ziyade âni açılımlar, deha şimşekleri halinde beliren keşif ve hal kuvvetinin isabetine güvenir, onun sayesinde iş görürdü.

işte bu sabah Şakir Feyzi'nin biraz alaylıca bir itaatle köşkün hizmetçilerini ve sakinlerini topladığı vakit de Hayret yine böyle âni bir açılım ile bir keşif ve hal görüntüsü içinde kalmıştı: "Vay anasını!" diyordu, kendi kendine. "Demek çukurda imişim..."

Hayret, mektep hayatından kalma argoları içinde bulunan "Çukurda imişim." sözüyle "Aldanıyormuşum!" manasını kastediyordu: "Demek çukurda imişim ha... Kazlık bu ya... Olur mu olur... Behey keş herif, bunu sen nasıl düşünemedin? Düşünemezdin de ya... Bütün bu vakıalar birbiri peşi sıra gelip beyninde parçalanmadan bunu nasıl anlayabilirdin? Sen evvela heriflerin mutlaka köşkte bir yardımcıları, bir elleri olduğuna emindin. Bütün tertibatını bu açıdan alıyordun. Halbuki gördün ya, bu uşaklar hepsi emin ve masum adamlar... ötekiler kendi kendilerine işliyorlar."

Fikren kendi kendine konuşarak şimdi uşakların boşalttığı sofada adım adım bir heyula gibi gezerken düşüncelerinin bu noktasında birdenbire ayağının topuğuyla yere vurarak durdu: "Peki ama, bu nasıl olur?" diye sinirlendi.

Evet, bu nasıl olurdu ve mümkün müydü? Köşke kendi kendilerine nasıl girebilirlerdi? Bir yardımcıları olup herhangi

67

bir vasıta ile onları içeri almazsa, bir kere içeri nasıl girebilirlerdi? Haydi köşkün bahçesine bir şeytanî vasıta ile girdiler diyelim, bütün köşkün kapılarını ne ile açabilirler, bu kadar kolaylıkları nasıl elde edebilirlerdi?

İşte Hayret'in zihninde katmerlenen ve çöreklenen muammalar bunlardı. Bu muammalar arasında kıvranırken, birden zihninde çakan bir deha şimşeği sayesinde, keşif ve hal özelliği ona, bir şimşek içinde görünen manzara hatları gibi karanlık içinde bir ihtimali açık bıraktı.

öyle ya, bu herifler cin, peri değillerdi ki kapalı bir kapının önünde "Açıl kapı, açıl!" veya bir yüksek

duvarın karşısında "Eğil duvar, eğil!" diyecekler de, açılan kapıdan veya eğilen duvardan girecekler, cinayetlerini yapacaklardı.

Bahçenin etrafını kuşatan yüksek duvarları aşmak için uçak da kullanamazlardı. O halde... Değil mi? O halde... Mutlaka dışarıdan içeri girmek için yalnız kendilerinin bildikleri bir gizli giriş olmalı değil miydi?

Bu fikir üzerine Hayret boşalan bir yay gibi hız aldı, merdivenden aşağı koşarak bahçeye fırladı.

Artık köşkte canilerin yardımcıları olmadığına emin bulunduğuandan görölmekten, teftiş olunmaktan korkmuyordu.

Bahçeyi didik didik didikleyecek, her köşeyi, her girintiyi, çıkıntıyı yoklayacak, muayene edecekti.

Saatlerce, saatlerce duvar diplerinde, müstemilat bodrumlarında, izbelerde gezdi, durdu. Bazen duvarları eliyle yokluyor, kuytu yerleri kuvvetli elektrik feneriyle aydınlatarak gözlüyor, bu esnada kendi kendine bir nakarat gibi hep "Evet ama, nerede ve nasıl?" sözlerini tekrar ediyordu.

öğle yemeğine çağırmışlar, "Yesinler, beni beklemesinler..." demiş, işine devam etmişti. İki saat sonra Şakir Feyzi

68

geldi ve hep Hayret'i şamarlıyormuş gibi acı gelen o alaylı edasıyla "Ne yapıyorsun Hayret Bey?" diye sordu.

O anda Hayret, bir hakikat haline getirmemiş olmakla beraber, şüphesinde birçok ipuçları elde ederek kuvvetlenmişti.

Biraz sinirlice cevap verdi:

-Yolumda yürüyorum beyefendi...

Doktor daha koyu bir alay ile,

- Benim gördüğüm sabahtan beri hepsi hepsi yüz adım bile mesafe katetmediniz... Buna yürümek değil, yerinde saymak derler, dedi.

Hayret bir omuz hareketiyle,

- Malum, Arşimet meşhur keşfini mesafe katederken değil, hamamda otururken bulmuştu. Yürüyorum demekten maksadım, adım atıyorum demek değildir, iş görüyorum ve sona yaklaşıyorum demek istiyorum.

- Fakat aynı zamanda pek aç olmalısınız? On dakika gelip biraz bir şey yeseniz fena mı olur acaba?

Tam bu esnada Hayret, doktor hiç orada, yanında değilmiş gibi bir humma içinde kendi fikri, kendi işiyle meşgul oluyor, eliyle (süt ninenin katledildiği binanın bodrumunda bulunuyorlardı) bir duvar köşesini yokluyordu. Birdenbire köşenin oynadığını görerek deli olur gibi bir kasılma içinde "Peki

beyefendi, peki, geliyorum. Haydi gidelim." dedi. Elini kaldırıp duvarın hareketini önleyerek doktorla beraber dışarı çıktı. Parlak bir güneş tufanına boğulmuş bulunduğu saniyede, Hayret'in zihninde kıyametten haber veren bir sarsıntı vardı. Kendi kendine "Demek, demek... Oh, nihayet!.." diye söyleniyordu.

Önüne çıkardıkları yemekten dört beş lokma ancak aldı, zaten onun gelmesi yemek yemek arzusundan değil, dokto- ru bodrumdan dışarı çıkarmak maksadından dolayıldı.

69

Saat dörde geliyordu. Sabahın yedisinden beri, yani dokuz saattir yoklamadığı nokta, dişlemediği köşe kalmamıştı ama, işte nihayet ipucunu yakalamıştı. Hemen tekrar bodruma koştu, kımıldanan duvar köşesine yanaştı. Deminki noktaya eliyle kuvvetle tekrar bastırınca, duvarda bir metre genişliğinde bir kısmın bir eksen üzerinde döndüğünü, bir yol açıldığını gördü. Elektrik fenerini yakarak karanlık yolu aydınlattı. Bu, muntazam örülmüş taşlarla meyilli bir yoldu. Demek köşkü yaptıran ingiliz burasını kim bilir ne maksatla para sarf ederek yaptırmıştı? Acaba nereye çıkıyordu? Tereddüt bir saniye sürmedi. Hayret düşünmeyerek, düşünemeyerek keşfinin sarhoşluğu içinde cezbeye tutulmuş bir halde ileri atıldı. Fenerini yakıp yolu aydınlatarak ilerlemeye başladı. Meyil devam ediyor, iki tarafta ve yukarıdaki duvarlarda gittikçe itina azalarak yavaş yavaş büzülmüş ve yıkılmış görünüyordu. Süratle üç dört dakika yürüdüğü vakit ta uzakta, ileride gün aydınlığını fark etti. Daha yürüdü, iyice yaklaştığı vakit bu dalların böğürtlen dalları ve çalı çırpı olduğunu, ayağıyla itince kolaylıkla sıyrılarak bir mağara içine çıkıldığını anladı.

Şimdi Hayret mağaranın içinde idi. Girişi iri kayalarla yarı yarıya kapanmış olan bu mağaradan, kayaların arasından çilek tarlaları görölüyordu. Demek yol tepenin altından köyün öteki eğimli tarafına açılmıştı. Bin bir itinayla, görünmemek için çok dikkat ederek kayaları kımıldatıp kendine bir geçit açtı, aradan sıyrıldı. Dışarı çıktı.

Şimdi tarlalar ve kırdan ibaret bir eğimli bölgede bulunuyordu.

Etrafı iyice muayene edip kimse tarafından görülmediğine emin olduktan sonra ilerledi. En yakın çoban yolundan biraz yürüyünce orada, yamaçta eski bir kulübe -şüphesiz çilek tarlalarında çalışan rençperlerin ikamet ettikleri bir bina- gördü.

70

Kendisi bu binayı gördüğü anda binanın kapısında da bir rençber göründü.

Herif haşin bir sesle haykırıyordu:

- Hey... Hemşerim... Ne arıyorsun orada? Hayret cevap verdi:
- Dolaşıyorum canım...
- Nerede dolaşıyorsun be adam? Tarlaların arasından dışarı çık... Haydi, durma...

Hayret, biraz yavaşlayarak:

- Çıkayım ama yol bulamıyorum. Herif hiddetle haykırdı:

-Aha... Oradan aşığı vur... O dereden atla, karşıki tarlaya geç, yol orada işte...

Hayret, gösterilen yerlerden geçmiş, yoluna inmiş, sıra ile kestane ağaçlarının gölgesiyle uzanıp giden Tarabya'nın istanbul yolundan köye doğru yürümeye başlamıştı.

Şimdi ne yapacaktı? Şüpheli bölgede bir daha görünmek ve dolaşmak hem iş için, hem kendisi için tehlikeliydi. Eğer eşkıya yolun keşfedildiğini sezerse her şey mahvolurdu. Onlara sezdirmeden o bölgede keşifte bulunmak için yegâne çareyi biliyordu, biliyordu ama, o zaman başka mahzurlar görüyordu. Köye ininceye kadar Hayret bu mücadele içinde dövündü. Nihayet çaresiz kaldı. Köyde karakola gidip muavinle görüşerek onların vasıtasıyla meçhulleri halletmek imkanından istifade etmeye karar verdi.

Fakat muavin istanbul'a gitmişti. Karakoldan böylece boş olarak çıktı, yapacağı şeye karar veremeyerek köyün içinden, rıhtım kenarından iskeleye kadar yürüdü. Muavin ancak bir saate kadar gelebilecekti. O halde onunla görüşüp yapılacak şeyi tayin edinceye kadar beklemek lazım geliyordu. Vapur iskelesine yaklaşmıştı ki yukarıdan gelen otomobilde Şakir Feyzi'yi gördü. Doktor büyük bir heyecan içindeydi.

71

Kendisini görür görmez otomobili durdurdu:

- Canım neredesiniz Hayret Bey? Sizi köşkte arattım, bulduramadım. Kapıcı çıkıp gitmediğinizi söylüyor, yemin üstüne yemin ediyordu. Köşkün bodrumlarında bir kazaya, bir suikasta mı kurban oldu diye korkuyordum. Meraktan deli gibiydim. Karakola gidip meseleyi haber vermek üzere idim. Artık her şeyi evdekilerden gizliyorum. Kadınlar çılgın gibi oldular. Ne söylense tehdit ve tehlike görüyorlar.

Hayret'in dudaklarında bir zafer tebessümü parlıyordu:

- Görüyorsunuz ya, dedi. Ne suikasta, ne kazaya kurban oldum. Sağ ve salimim... Yalnız sağ ve salim değil, hatta muzaffer beyefendi, fakat müsaade buyurunuz şu gelen vapuru bekleyelim, bakalım muavin bey çıkacak mı? Sonra konuşuruz.

istanbul'dan vapur geliyordu, iskeleye yaklaştılar, çıkan yolcular arasında muavin bey yoktu. Demek ondan sonraki vapurla gelecekti.

O zaman Hayret, Şakir Feyzi'nin koluna girip sefarethaneler tarafına doğru rıhtım üzerinde onu yürüttü:

- Şimdi artık sizi temin edebilirim beyefendi. Canilerin izleri elimdedir. Ve üzerinizde dolaşan tehlike artık kalmamış demektir. Bana inanınız, yarın akşama kalmadan, hepsini ele geçirip adalet pençesine teslim edeceğim. Görüyorum ki şüphe ediyor, sözlerime pek güvenmiyorsunuz. Fakat sizi temin etmek pek kolay... Şimdi bu 509 Fiat'ınıza binerek köşke gidiniz, kapıcınıza tembih ediniz, iki saate kadar kapıcınızın gözüne görünmeden, yani sözümü açıklayayım, kapınızdan geçmemek şartıyla köşkte bulunduğumu göreceksiniz. Şimdi haklı olarak şüphe etseniz bile, ancak o vakit şüphemiz kalmayacak ve Hayret'in nasıl bir Hayret olduğunu anlayacaksınız.

Hayret Tarabya'da yaz günlerinin akşamına mahsus zengin ve kibar halkın otomobilleri arasında dikkatle yürüyerek köyün içine doğrulmuştu. Yolda giderken, Şakir Feyzi'ye

72

verdiği cesaretli vaadin acaba tahakkuku mümkün olacak mı, yoksa azılı haydutlar bir çıkış bulup ellerinden kurtulacaklar mı, diye düşünüyor, bir an evvel muavinle görüşüp meseleyi ona anlatmak ve istediği bilgiyi alıp herifleri, zarar vermelerine meydan vermeden kısıvrak elde etmek arzusunun tahakkümüyle meşgul bulunuyordu.

O anda köyden gelmekte olan bir polis efendi kendisine yaklaşmış, kulağına eğilerek "Muavin bey Yeniköy'den araba ile geldi, merkezde sizi bekliyor." demişti. Hayret adımlarını sıklaştırarak koşarcasına gitti.

Tarabya muavini ile Gelenbevi Sultanisi'nde iki sene sınıf arkadaşlığı vardı. Gayet sevişirlerdi. Mektepten çıktıktan sonra hayatın bin bir keşmekeşi arasında birbirlerini kaybetmişler, sonra Hayret polise katıldığı vakit tekrar tesadüf ederek yeni baştan dostluklarını kuvvetlendirmişlerdi.

Aslında Hayret, yalnız kendisine mal etmek ihtimali olan muvaffakiyetine muavini ortak etmek istemiyordu. Fakat öyle bir mevkide ve öyle bir anda bulunuyordu ki, muavinin yardımı zaruri ve muvaffakiyete iştiraki mecburi idi. Hay-ret'in istediği gibi çilek tarlalarında bir keşif yapmak, oradaki kulübeler hakkında bilgi toplamak ancak muavinin yardımıyla mümkün olacaktı. Onun bu yardımı ise mutlaka yeraltı yolu hakkında bilgi vermesiyle mümkündü. Ne olursa olsun, büyük amirler bu işteki muvaffakiyetin esasını Hay-ret'in kabiliyetine borçlu olduklarını elbette takdir ederlerdi. O halde hangi noktadan bakılırsa bakılsın, muavinin yardımına müracaat zarureti vardı.

Muavini, merkezde kendisini bekler buldu. Eski mektep arkadaşı Hayret'i kendine mahsus tatlı tebessümlerinden biriyle karşıladı. Elini uzatarak:

- Beni ısrarla arayışından yine güzel kokular aldığını zannederim, dedi.

73

Bu koku meselesi Hayret'e mahsus bir ifadeye işaret etti. Hayret, takip ettiği dolaşık meselelerde şüphelerini, zanları-nı "Koku alıyorum." tabiriyle ifade ederdi.

Muavinin bu sorusuna alçak gönüllülük göstermeye çalıştığı her zamanki gururuyla cevap verdi:

- Koku mu, dedi. Koku mu? Buram buram... Hem bilsen ne nefis kokular... Tıpkı Lupen'in lavantaları gibi...

Muavin heyecanla kanepayı gösterip onu oturarak:

- Aman anlat, anlat bakayım, diye haykırdı.

Hayret son gecenin ayrıntılarını, yeraltı yolunun nasıl keşfedildiğini, çilek tarlalarında gördüklerini kendine mahsus veciz ifadelerle nakletti.

Muavin dinlerken şevkle hopluyor "Vay anasını... Demek... Demek öyle ha..." gibi söyleniyordu.

Hayret sözünü bitirdiği vakit ilave etti:

- Şimdi azizim, fikrime göre yapılacak şey tarlalar hakkında bilgi almak, o civardaki insanlar hakkında tahkikat yapmaktır.

Muavin eliyle masaya kuvvetli bir yumruk indirerek:

- Baş üstüne, diye haykırdı. Emredersiniz... Ondan kolay hiçbir şey yok... Şimdi bizim çocukları göndereyim, tarlalarda çalışan rençper de nevale almak için çarşıya inmişlerdir. Hemen anlarız.

Hayret itinalı bir tavırla elini uzatarak muavini durdurdu:

- Ne yapıyorsun, dedi. Ne yapıyorsun? Acele yok... Karşımızdaki herifler zannettiğin gibi basit ve ilkel şeyler değil, Skotlandyardı hafiyelerine meydan okuyacak canilerdir. Adımlarımızı titreyerek bin bir itina ile atmamız ki şüphe

* Londra'da İngiliz zabıta heyeti.

74

verip işi civıtmayalım. Havadan nem kapar azılı haydutlar olduğunu daima göz önünde bulundurup hiç koku vermeden kısıvrak ellerini, ayaklarını bağlamak lazım... Bana kalırsa biz seninle evvela bir arabaya, yahut otomobile binip yoldan bir geçmeli, oraya hakim tepelere çıkıp kendi gözümüzle mevkii gözetleyip keşfetmeliyiz. Bilgi almak için polislerinden en kurnaz birisine işin ehemmiyetini anlatıp hiç şüphe vermeksizin tahkikata memur edersin. Fakat kulağını iyi bükmeli ha... Zerre kadar tedbirsizlik edersek parti kaybedilmiş demektir. Herifler bağladılar falan ama işe burnumu soktuğumu öğrenmiş oldular, şimdi tetik üzerindedirler.

Muavin ayağa kalktı:

-Anladım, işi sen bana bırak... Lazım gelen ihtiyatta kusur etmeyeceğime emin ol. Senin sayende herifleri ele geçi-rirsem tabii ben de istifade etmiş olacağım. Merak etme...

Dışarı çıktı. Hayret oturduğu odanın penceresinden muavinin, karşıdaki kahvede oturan polislerden birini eliyle çağırarak caminin önüne götürüp onun kulağına ehemmiyetli ehemmiyetli bir şeyler fısıldadığını, polisin de ara sıra baş sallayarak karşılık verdiğini görüyordu. Sonra polis hızlı adımlarla çarşıya doğru yürüdü. Muavin başka bir polise bir şeyler daha söyleyerek yanına geldi.

- Bu iş oldu, dedi. Şimdi bir otomobil çağırttım. İşittiğin gibi biz de ona biner, etraf ve civarı keşfeder ve gözetleriz. Fakat evvelce müsaade et de ben şu resmî elbiseyi çıkarıp bir sivil ceket giyeyim.

Üç çeyrek sonra muavinle Hayret keşif ve gözetlemeden dönüşlerinde tahkikata memur polisi kendilerini bekler buldular. Onlar kuşbakışıyla yeraltı yolunun kapısı civarını tetkik etmişler, oradaki binaları zihinlerine resmederek arazinin adeta topografik bir haritasını almışlardı.

75

Polis, muavini takiben odaya girdi ve edindiği bilgileri arz etti:

- Efendim, tarlalarda çalışan bir iki hemşeri Laz ile görüştüm. Burada çalışan rençperin büyük kısmı Laz uşağıdır. Yalnız üç dört ay evvel uşakların Küçüktepe dedikleri harap bir kulübeyi birkaç kişi satın alarak eşya getirmişler, yerleşmişler, oturuyorlarmış...

Hayret bir zemberekle fırlatılmış gibi sıçrayarak "Yaa..." etti.

Muavin sordu:

- Bunlar kimlermiş acaba, haber aldık mı, nasıl adamlar-mış?

Polis cevap verdi:

- Tabii sordum. Fakat uşaklar pek bilmiyorlar. 'Kendi hallerinde adamlar' diyorlar.

- Ne ile meşgul oluyorlarmış?

- Orada birkaç bağ almışlar, onları ektirmişler, oturup duruyorlarmış.

- İsimleri malum mu?

- İsim falan bilmiyorlar. Yalnız sakallı Ali Ağa vardır, o 'Galiba bu adamlar Çerkeş!' diyor.

Bu sefer Hayret'i bir zemberek değil, bir yanardağ infilakı yerinden fırlattı. Parmaklarını avucunun derilerini tırnaklarıyla kanatacak kadar bastırıyordu.

Bundan zaten şüphe edilemezdi ve o etmemiştii ya... Caniler o kulübelerin birinde oturuyorlardı. Bir kere bu noktayı tayin edince artık mesele meydana çıkmış ve herifleri yakalamak an meselesi haline gelmiş demekti.

Polisi dışarı çıkardılar, muavinle baş başa geldiler, müzakereye başladılar. Muavin hemen müdüriyete bilgi verip alınacak emir üzerine koşa koşa giderek Çerkeslerle yardımcılarını tevkif etmek lazım geldiği fikrini beyan etti.

76

Fakat Hayret bu tevkifin adi bir hırsızlık sanıklarının tevkifi gibi sade olmasını nefsine yediremiyor, canileri iş üzerinde, bir şaheser halinde yakalamayı mesleğe daha uygun ve dehasına daha layık görüyordu:

- Şimdi acele etmeyelim kardeşim, dedi. Kendilerine şüphe vermedikçe onlar bizim elimizde demektir. Özellikle yeraltı yolu malumumuz olduktan sonra... İstedğimiz anda tevkif etmek mümkündür. Yalnız ne saklayayım, doktor beyden fazlaca mükâfat almak için bu tevkifi parlak, şanlı şerefli bir surette yapmamız icap eder. Vakıa müdüriyetin ve gazetelerin kulağına basit bir şekilde yansıtmamalıdır, işte heyecan olmazsa bile biz zorla koymalıyız. Dört beş adi hırsız yakalamak gibi sade bir iş yapmayalım. İngiliz Köşkü ve Anadolu Hisarı cinayetlerinin halkın zihninde ne derin izler bıraktığını unutma. Tevkif de bu izler kadar derin eserler bırakmalı...

Muavin mükafat meselesini duyunca Hayret'e hak verdi:

- Eee ne yapmak istiyorsun? Nasıl hareket etmeliyiz, diye sordu.

Hayret:

- Şimdi adamlarından becerikli ve cesur iki tanesini benimle gönderirsin. Onları alır, İngiliz Köşkü'ne giderim. Herifler dün gece bir şey yapamadılar, bu gece mutlaka bir akın yaparlar zannederim, işte onları orada, iş üzerinde yakalamak ne kadar parlak bir şey olur, değil mi? Sen de bu gece buradan hiç ayrılma ve kulağın telefonda olsun, ilk işaret üzerine birkaç kişi alarak koşar yetişirsin.

Söylenildiği gibi yapıldı. Hayret sivil kıyafette iki polisle karakoldan çıktı. Onlara ihtiyaten birer saat ara ile İngiliz Köşkü'ne gitmeleri tembih olunmuştu. Çarşıdan bir oto- mobil atladı, köşke yöneldi.

77

On dakika sonra Şakir Feyzi ile karşı karşıya idi. Doktor pek heyecanlı bir halde bir mektup uzatarak:

- Ne olacaksa olacak... Eğer vaadiniz ciddi ise ne âlâ. Ama, eğer ümidimiz boşa çıkarsa bu sefer mahvolduk, demektir. Bakınız okuyunuz. Bu mektup bir saat evvel posta ile gelmiş.

Hayret doktoru cesaretlendirmek için hazırladığı sözleri geri teperek mektubu aldı, okudu:

"Beyefendi, sana bu sözler kulağına bir küpe olsun diye yazılıyor. Canını ve karının, çocuklarının canını kurtarmak istersen fedakârlık lazım. Fakat görüyoruz ki sen asılsız ümitlerle polisten medet umuyorsun. Ufak bir tereddüt canlarınıza mal olacak demektir. Şimdi sana verilecek bir dersimiz var. Boş vaatlere kapılıp hayatınızı tehlikeye koymamalısın. Elhamdülillah çok zenginsin, istediğimiz para senin için hiçbir şey değil demektir. Biz zannettiğiniz gibi adi Galata veya Tatavla çocukları değiliz. Geniş bir şebeke halinde çalışır, kuvvetli ve kudretli bir heyetiz. Bunu bu güne kadar yaptığımız şeyler sana anlatmadıysa bu sefer bu mektupla anlayacaksın.

Gözlerini aç, iyi oku. Yarın akşama kadar, Bulgaristan'da Filibe şehrinde, Makedonya Oteli'nde Hasan Fehmi namına elli bin liralık bir telgraf havalesi vereceksin. Fakat seni adım adım takip ediyoruz. Zabıtaya müracaatta hiç fayda yok. Bu mektubu aldığın dakikadan itibaren kuvvetli bir gözetim altındasın. Samimi ol. Senin için elli bin lira nedir? Ver parayı, kurtar canını.

Eğer bu tavsiyelere muhalif olarak polise gider, telefon eder, karşı tedbirler almaya kalkarsan elimizden kurtulamazsın. Köşkle beraber bütün ailen dinamitle havaya uçurulacaktır.

Söz anlayana selamet... Bu selamet senin kendi elinde. Artık düşün, taşın, istediğini yap!"

78

Ve imza yerinde evvelki gibi bir kan damlası görülüyordu.

Hayret, kâğıdı iki parmağının arasında ve ehemmiyetsiz bir tavırla doktora uzattı. Şakir Feyzi korkudan çürümüş gözlerle bakıyor ve anlamıyordu. İki kelime ile onu ikaz lazım geldi:

- Dün gece benim burada olduğumu öğrendiler, eninde sonunda sizden para isteyeceklerini söylemiştim ya, sıkıştılar, işi çabuk bitirmek istiyorlar. Bu gece, yahut yarın öğleye kadar onları zincirlenmiş göreceksiniz.

Bu sözün bir martaval olmasından endişe ile bakan doktoru kat'iyen temin için Hayret sesinin en metin ahengiyle:

- Görüyorum ki bu sözlerin palavra olmasından korkuyorsunuz. Fakat sizi namusumla temin ediyorum, artık kat'iyen selamettesiniz. Bu andan itibaren zerre kadar endişeye lüzum yoktur. Yine evvelki gibi emniyetle yaşayacaksınız ve selametle uyuyacaksınız, dedi.

Ve sonra bir boyun kırmasıyla ilâve etti:

- Hayret gerçi dün gece faka bastı. Fakat bu tür şeyler herkesin zıddı olarak ona zarar değil, hayat verir.

KAPAN

Hayret düşünüyordu.

Verdiği teminatın Şakir Feyzi için kâfi bir kuvvet olmadığını görüyor, fakat ona telaş ve korkusu için hak vermeye de mecbur oluyordu. Çocuklarının ve karısının hayatlarını tehdit eden tehlikeden korkmaya elbette hakkı vardı. Çünkü nihayet kendisi ancak her türlü gaflete, her türlü hataya maruz bir polis memuruydu. En ufak bir gaflet her türlü tertibi bozabilir ve büyük felakete meydan verirdi.

İşte Hayret bütün maharetini yoğunlaştırarak zerre kadar gaflet ve en küçük bir hataya bile meydan vermeyip canileri şaheser bir tevkifle kapana sıkıştırmak için ince ince tertipler alıyordu.

İşte bu endişe sebebiyledir ki rıhtımda doktora köşkün kapısından başka bir yolla içeri girmeyi vaat ettiği halde çilek tarlalarındaki girişi kullanmaktan vazgeçmiş, bir caka için her şeyi mahvetmekten, belki gözcüler tarafından görülüp muvaffakiyet imkanını çürütmekten korkmuştu.

Onun fikri, arzusu gece tabii olarak köşkü ziyaret edecek olan haydutları kuracağı tertip sayesinde köşkün bahçesinde

80

kıpırdamaya, kaçmaya imkan bırakmayacak surette yakalamaktı.

Bir kere en azılıları, şüphesiz elebaşları böylece ele geçirilirse geride kalanların yakalanması herhalde güç bir şey olmazdı, ihtimal Hüsrev hınzırı da gelenler arasında bulunursa kapana sıkıştırılmış olurdu.

Kendini bağladıkları gece karşılarında tehlikeli bir düşman olduğunu anlamışlardı, işte bu sebeptendir ki ihtimal o gece para talebini içeren mektubu bırakmaya gelmişlerken buna imkan görmeyerek veyahut işe faal ve korkunç bir düşman dahil olduğunu anlayarak icraatlarını hızlandırmış olmak için bu mektubu postaya vermişlerdi.

Artık şimdi müthiş bir güreş, ölüme kadar dayanacak bir mücadele başlamıştı. Bu mücadelede

Hayretin elinde pek yaman bir koz vardı. Yeraltı yolu, ki bundan istifade etmek için yanlış bir hareket yapmamak, heriflere yolun keşfedildiğini anlatmamak lazımdı. Çünkü olabilir ya, her ne kadar ihtimal haricindeyse de her tedbiri vaktinde almış, yeraltı tertibatıyla köşkün bir köşesine bir dinamit falan koymuş olabilirlerdi.

Lazımdı ki zarar veremeyecek bir surette hepsi birden ele geçsinler. Özellikle bu ele geçmede en küçük bir yanlışlık, tedbirsizlik ve hata olmayarak iş azami muvaffakiyetle yapılsın.

Hayret şimdi bahçede dolaşıyordu. Yeraltı yolunun ağzı işte orada idi. işte bodrumun girişi görünüyordu. Gece haydutların oradan çıkıp bahçeye dahil olacakları anda Hayret pusuya kurduğu adamlara düzenlediği gibi bir işaret verecek, onlar gizlendikleri yerlerden çıkarak heriflerin üzerine atılacaklar ve onları kısıvrak bağlayacaklar. Gelenler sözgelişi dört kişi iseler birini ve ikisini kaçırmadan yakalamak için sekiz adama ihtiyaç vardı. Halbuki yanına ancak iki polis almıştı. Yardımcı olarak köşkün uşaklarından birkaç kişi daha temin etmek lazımdı.

81

Burasını düşünürken Hayretin aklından bir şeytan ilhamı çıktı. Gece kamer pek geç çıkıyordu. Ya herifler erken gelirler de bahçe karanlık olursa, yahut ay bir bulut altına gizlenir de, böyle şeylerde acemi bulunan uşaklar karanlıkta herifleri ele geçiremezlerse, iş bir kargaşalığa rast gelir, berbat olursa diye korktuğu için deminden beri buna bir çare düşünüyordu, işte gerek uşaklardan en açık gözlerini emri altına almak ve gerek bu şeytan ilhamının başarısını temin etmek için Şakir Feyzi'ye gitti.

Doktor karısının telkinleriyle bütün bütün altüst olmuş bir haldeydi. Yüzü gözü korkudan karmakarışık bir halde görünüyordu.

- Eşim annesini, çocukları alıp Büyükdere'de bir otele gitmek arzusundadır, dedi. O kadar korkuyor ki, Tarabya'da-ki otellere bile güvenemiyor. Mektuptaki "havaya uçurma" tabirinde bütün Tarabya için bir tehlike görüyor. Herifler "Eğer karşı tedbir almaya kalkacak olursanız işiniz bitiktir!" diyorlardı ya, sizin bu geceki yapacağınız şeylerden ürüyor, "Biz gidelim, kendimizi kurtaralım da Hayret Bey ne yaparsa yapsın." diyor. Doğrusu artık kimseye emniyeti kalmadı. Bakınız, validesi hâlâ doktorların faydasız ilaçlarıyla, tavsiyeleriyle yatağında kımıldanamıyor.

Hayretin yüzünde acı bir tebessüm gölgelendi:

- Hanımefendiye hak vermemek mümkün değil beyefendi, dedi. Fakat zatîâlînize şimdi öyle bir şey öğreteceğim ki sizi bir anda temin edecek ve bana güvenmeye zorlayacaktır. Vazife gereği bunu iş bitinceye kadar saklamalıydım. Fakat görüyorum ki pek perişansınız. Yine vazifedir ki bana sizi takviye için en sonra söylenmesi lazım gelen bir şeyi söyletiyor.

Ve duvarların işitmesinden korkuyormuş gibi doktorun kulağına sokularak sesle, fısıltıyla değil, dudakların hareketiyle:

82

- Dün gecedен beri araştırmalarım sayesinde bir şey keşfettim. Karşıda mutfağın yanında, sizin süt nine hanımın öldürüldüğü binanın bodrum katından ta köyün istanbul yoluna doğru yeraltında bir geçit var.

Doktor, vücudu yoğun elektrik cereyanına temas etmiş gibi heyecanla sızdırdı:

- Ne söylüyorsunuz? Aman Hayret Bey, mümkün mü?

- Evet beyim, o kadar mümkün ki işte ben bugün buradan köye o yolla gittim. Ve size rıhtımda o yoldan dönmek ümidiyle idi ki "Kapıcınıza tembih ediniz, bakınız ben köşke kapıdan geçmemek üzere dahil olacağım." demiştim. Siz gerçi aldığınız mektubun heyecanından bu sözü unuttunuz. Ben ise başka düşüncelerle bunu uygulamadım. Fakat mesele orada değil. Madem ki bu yolun ağzı bizim elimizde ve denetimi bizim kuvvetimiz dahilindedir, herifleri bu gece buraya geldikleri vakit kısıvrak yakalamak güç bir şey midir?

Şakir Feyzi'nin gözleri hayretle, dehşetle, hayranlıkla açılıyor, ta derinliklerinden güneşler doğuyor, ümitler saadet mertebesine çıkarak kurtuluş şevkiyle taşıyordu. Şuursuz bir hareketle uzanan el Hayret'in elini yakalamış, büyük bir heyecanla sıkıyor, sallıyor ve sallıyor, sıkıyordu.

Madem ki heriflerin köşke girecekleri böyle bir yol vardı ve keşfedilmişti. Artık her şey bitmiş, kendileri kurtulmuşlardı.

Hayret sözünün yarattığı şevk ve coşkuyu derin bir memnuniyetle görerek sözüne devam ediyordu:

-Anlaşılan bu yolu nasılsa keşfetmişler, veya kendileri açmışlar ve köşke girip çıkmaya başlamışlar. Bir kere buna muvaffak olunca bütün kapılara anahtar uydurdular. En ücra yatak odalarına girmekten kolay ne vardır? işte kayınvalide hanımefendinin odasına girip bıraktıkları kâğıdın sırrı şimdi anlaşıldı, değil mi? Fakat bu gece son saatleri çalacak.

83

Doktor artık kurtulacaklarına inanıyordu. Bu hararetle hâlâ Hayret'in elini sallayıp sıkmakta devam ederek:

-Aman müsaade edin de koşayım, Suzan'a müjde vereyim. Hayret onu durdurarak:

- Yalnız benim gibi ihtiyatla rica ederim, diye fısıldadı, insanlardan değil, duvarlardan, koltuklardan bile kaçınmak lazımdır. Malum ya, atasözü "Duvarın kulağı vardır." der. Biz ise yalnız duvarda değil, havada bile belki kulak vardır diye ihtiyat etmeliyiz. Şimdi sizden bir ricam var, ben iki polis getirdim. Uşaklarınızdan birkaç tanesine ihtiyacım var. Bunların en atik, en işe yarayanlarını benim emrime vermelisiniz. Bir de köşkte en kuvvetli elektrik lambası kaç mumluktur?

Şakir Feyzi:

- Salonlarda yüzer mumluk lambalar vardır.

- Daha kuvvetlisi yok mu? -Hayır...

- O halde köye adam gönderiniz, arasın tarasın, üç tane daha kuvvetli, mesela beş yüz, yahut bin mumluk lamba alsın.

Bütün tedbirler Hayret'in istediği gibi alınmıştı. Kapıcıyla beraber şoförler dahil olarak altı, iki de

polis, sekiz kişi lazım gelen talimatı almışlar, Hayret'in tayin ettiği yerlere gizlenmişlerdi. şakir Feyzi'nin gönderdiği adam uyarı gereğince üç tane bin beş yüz mumluk ampul getirmişti. Hayret birtakım tellerle bahęeyi kuşatan binaların cephesinde uğraşmış, çalışmış ve kendisinin gizleneceği bütün noktalara, hakim bir köşeye koyduğu bir elektrik düğmesi sayesinde bahęe meydanını birden gündüz haline getirecek yerlere taktığı ampulleri bir hareketle yakmak imkanını temin etmişti.

Gece iyice ilerleyip gözcüler yerlerinde mevzilenince, Hayret gizlendiği yerden vakti lazım gelince bu düğmeye

84

basacak ve bahęe üç tane bin beş yüz mumluk lamba ile aydınlanıp gizlenen adamlara "Koşun, gördüğünüz adamları yakalayınız!" emrini verecekti.

Haydutlar birdenbire bu elektrik şelaleleri altında kalıp şaşıracaklar, avanaklaşacaklar ve dört taraftan kendilerine hücum eden uşakların, polislerin arasından bir tarafa kaçmaya imkan bulamayacaklardı.

Gerçekten de böyle oldu. Gece yarısını iki saat kadar geğmiş, geğmemişti. Hayret saklandığı köşeden gözleri o bodrum kapısına kilitlenmış, heyecandan halsiz bir halde iken birden orada bir gölgenin kımıldadığını gördü. Gölge ikileşti, üçleşti. Üçü birden asıl köşkün kapısına yönelerek ihtiyatla ilerlemeye başladı.

Tam bodrum kapısıyla köşk kapısının orta yerine geliyorlardı. Hayret heyecandan yüreği göğsünün kemiklerini dağıtacak kadar şiddetle çarparak onların adımını sayıyor, eli elektrik düğmesinin üzerinde heyecanla oynuyordu. Bir adım, bir adım daha... Bodrumdan kâfi derecede uzaklaştılar. Her ne kadar adamların ikisini oraya pek yakın koymuş ve dönerek kaçmalarına mani her tedbiri almışsa da, uşakların çevikliğine, işgüzarlığına pek güvenmediğinden, biraz daha, biraz daha ilerlesinler diye çırpınıyor, arpmıyordu.

Nihayet, parmakları elektrik düğmesini tek, keskin bir hareketle çevirdi. Meydan, âni bir güneş huzmesiyle yıkandı, dört taraftan uşaklar, polisler, kiminde revolver, kiminde sopa fırladılar. Kendisi de revolveri elinde atıldı.

Ortada kısa bir boğuşma, yırtıcı bir itişme oldu. öyle ki Hayret yanlarına gidinceye kadar köşkün adamları canileri tutmuşlar, bağlamışlar, harekete, fırra güçleri yetmez bir vaziyete getirmişlerdi.

şimdi bütün köşk halkı, hatta dadıya varıncaya kadar herkes ansızın yanan lambalar, bahęede işitilen seslerle

85

uyanarak yataklarından fırlamış, olay yerine koşmuşlardı. řa-kir Feyzi pijamasıyla bunların en önünde bulunuyordu. Ateşli bir hamle ile atılmış, Hayret'in yüzünü gözünü hararetle öpüyor, tebrik ediyor. Gözleri yaşlı yaşlı "Bizi kurtardınız, hepimiz hayatımızı size borçluyuz..." diye teşekkür ediyordu.

Hayret doktoru sürükleyerek "Aman telefona koşalım." dedi.

Şimdi telefon başında idiler. Tarabya Karakolu'nu buldular. Hayret ağzı telefonda "Alo, sen misin Mistik?" diye sordu.

Muavin uykulu bir sesle cevap verdi, Hayret derin bir neşe ile ötüyordu:

- İş oldu azizim. Herifler, üç kişi elleri ayakları bağlı, yerde bir kaz halinde yatıyorlar. Sen hemen buraya sek... Hele bir ifadelerini alalım.

Telefonda muavinin şevk ve neşe naraları çınliyordu.

Tarabya muavini Hayret'in daveti üzerine bir çeyrek sonra köşke gelmiş, haydutları köşkün aşağı kat salonlarından birinde Şakir Feyzi de bulunduğu halde sorgulamışlar, fakat karşılarında kolaylıkla ifade verecek yumuşak adamlar değil, bilakis çetin, inatçı, çelik parçaları bulunduğunu görmüşlerdi.

Yarım saat kadar süren bu ilk sorguda sadra şifa verecek bir bilgi alamadıklarını görünce Hayret muavini bir köşeye çekerek dedi ki:

- Şimdi bu herifleri bırakalım da çilek tarlasında bir gö-rünelim. Anlaşılan elebaşları gelmemiş. Ya kulübede bulacağız, yahut sıvıştı, gitti. Doktor beyin tarifine göre o Hüsrev olacak herif işin içinde ise -ki öyle olduğuna ben eminim-onu ele geçirmekte çok zorluk çekeceğiz gibi görüyorum. Onun için vakit kaybetmeden koşalım.

- Fakat karakoldan adam almalıyız.

87

- Sen tertibatını al, karakola bir otomobil gönderelim, onlar tarlaya gelinceye kadar biz de buradaki belli yoldan geçelim, gidelim. Şimdi Hüsrev hıncırı kulübede ise adamlarını beklemektedir, acele edelim, belki yakalarız.

İşler Hayret'in söylediği gibi yapıldı. Bir polis otomobile binerek karakola gitti. Hayret ile muavin kuvvetli elektrik fenerleriyle kuşanmış olarak diğer polis ve iki uşakla yeraltı yoluna girdiler. Yol müddetince hiçbir arızaya tesadüf etmediler. Tarla tarafındaki ağza yaklaştıkları vakit Hayret ihtiyaten fenerleri söndürttü. Tarlalara çıktıkları vakit gece hâlâ hüküm sürüyordu. Refakatlerindeki polisin yol göstermesiyle Çerkeslerin oturdukları kulübeye yaklaştılar.

Burası karanlık içinde karanlık bir kulübecikti. Ne bir ışık, ne bir hareket, ne bir ses... Bu esnada karakoldan da müfreze yetişip geldi. Her türlü ihtiyatlara, tedbirlere riayetden sonra başka bir çare bulamayarak kapıyı zorladılar ve içeri girdiler.

Bomboştı. Bir köşede, üzerinde lamba olan bir masanın üstünde kapalı bir zarf duruyordu. Hayret'in fıldır fıldır dönen gözleri hemen bunu görmüş ve atılmıştı. Zarfın üzerinde telaşlıca bir yazı ile "Hayret Bey'e" sözlerini görünce tepeden tırnağa bir titreme ile zarfı kaptı. Muavin bu hareketi fark ederek telaşla yaklaştı:

- Ne o, ne o?

- Ne olacak senin heriflerle dostluk bağı kuruyoruz galiba...

- Nasıl dostluk bağı?

Hayret avucunun içinde sakladığı mektubu muavinin gözlerine tutarak "işte bak..." dedi. "Bana mektup yazıyor."

- Nasıl mektup Allah aşkına? Aman aç bakalım.

Hayret, son derece heyecanla zarfı yırttı. Kâğıdı çıkardı ve okudu:

"Azizim Hayret Bey

İtiraf ederim ki yaman adamsın. Dünyada benim tertibime ket vuracak yoktur iddiasında idim. İşte yanıldığımı anladım. Bizimkileri gönderirken en akla gelmez şeyleri meydana gelmeden evvel düşünüp, bulup, karşı tertibatı almakta becerikli olduğumdan, her ihtimale karşı onlarla bazı tertipler almış, şayet bir tehlike baş gösterirse beni haberdar etmeleri için çareler bularak onlara tembihler etmiştim.

Tayin ettiğim zaman geçtiği halde hâlâ tembihlerimin yerine getirilmediğini gördüğümde, ne olur ne olmaz, ihtiyat olarak her şey mahvoldu kararıyla sıvışıyorum ve sıvışmadan evvel işe girdin gireli gösterdiğin mahareti tebrike layık bularak seninle gayet meraklı bir buluşma yapmak arzusunu yenemiyorum.

Görüyorum ki biz aynı cinsten adamlarız. Birbirimizi tanımamak yazık olur zannındayım. Senin kadar insanüstü bir adamın pek tabii olarak benim gibi pervasız ve cesur olması lazımdır. Sen de eğer cesaretinin ve dirayetinin eri isen, yarın saat on birden on ikiye kadar bana gel... Fakat tek başına, kin ve hilesiz gelmelisin.

Geleceğin yer, Anadolu Hisarı'nda Otağtepe'deki çilek tarlalarının arasında tek başına ortada yükselen kırmızı boyalı, tek katlı, ahşap harabedir. Buradan etraf yarım saatlik bir mesafe tamamen görünebilir. Yani yalnız gelmezsen beni bulamaz ve bu buluşmanın zevkinden mahrum kalırsın. Söz anlayana selamet!..

Hayret neşeli çehresini muavine çevirdi, "Nasıl?" dedi.

- Köpoğlu herif, olur şey değil... Ne düşünüyorsun?

- Ne düşüneceğim, yarın söylediği gibi gitmekten başka çare yok.

- Ne diyorsun? Bu tehlikeye kendini atacak mısın?

- Elbette... Tehlike bizim her ânımızda, her hareketimizde alnımızın karşısındadır. özellikle bu sefer insaniyet için zararlı bir engereğin kafasının ezilmesi ihtimali var. Yarın söylediği saatte istediği gibi tek başına olarak harabeye gideceğim. Hayret ediyorsun görüyorum. Fakat düşün ki gitmeyecek olsam bana Hayret dememelidir. Hayret olduğum için gideceğim ve gideceğim için Hayret'im.

YILAN KAFASI

Öbür gün tayin olunan saate doğru, Anadolu Hisarı'nın yeni bir sel yatağı gibi düzensiz, yıkık ve harap yokuşundan Otağtepe'ye doğru yürüyen Hayret hiçbir korku hissetmeden atıldığı müthiş tehlikeye karşı adeta memnun ve mesuttu.

Onun vazifesi gereği böyle tehlikeler için zapt olunmaz bir kapılması vardı, öyle bir kapılma ki, onu adeta sarhoş ederdi, işte böyle bir sarhoşlukla yürürken, Hüsrev canavarını bugün bir kapana sıkıştırabilirse "kan damlası" meselesini selamet ve muvaffakiyetle saf dışı etmiş olacağını düşünüyor ve bütün maharetini, bütün gücünü yoğunlaştırarak işe girişmeye hazırlanıyordu.

Yanına fazla bir şey almamıştı. Zaten düşmanın bugün barış oyunlarına girişmeyeceğini zannediyor, herif kendine karşı bir pusu kursa bile bunun hatır ve hayale gelmeyecek yolda bir şey olmasını bekliyordu.

Hüsrev hayatta bulundukça, ayakta durabildikçe Şakir Feyzi ailesinin selamette bulunmaları mümkün olmayacaktı. Herif bu işte para için olduğu kadar ve belki de daha ziyade bir kin güdüyor, birkaç sene hapiste sürünüşünün intikamını almak için tutuşuyordu. Bugün adaletin pençesinden

90

kellesini kurtarırsa, yarın yahut öbür gün yine hiç ummadık bir yerde, hiç akla gelmedik bir cinayetle kafasını kaldıracak, zehirli dişlerini gıcırdatacaktı.

Bulutlu bir sema altında bütün bunları düşünerek eğri büğrü sokakta, yıkık dökük evler arasından yürüyerek nihayet tepeye çıktığı vakit ilk bakışta mevkii dikkatli gözleriyle kucakladı. Beş on adım daha yürüyüp mahalle aralıklarından kurtulduğu vakit buranın geniş, hudutsuz bir saha olduğunu, sağda solda, orada burada şimdiki halde boş, terk edilmiş çilek tarlaları bulunduğunu ve bu geniş sahanın ta ilerisinde, tam ortasında her yöne bakan ve hakim bir şeddin üzerinde Hüsrev'in bahsettiği çatının yükseldiğini gördü.

Bu çatı bir iskeletten başka bir şey değildi. Duvarları, kaplamaların bazıları kopup düştüğünden delik deşik, pencereleri çerçevesiz veya camsız olduğundan dişlik, damı kısmen kiremitleri alınmış ve çatı tahtaları kırılmış dökülmüş olduğundan yırtık pırtık, bir bina değil, harap bir ahır, adeta büyük bir kümes denilecek bir şeydi.

"Herif şimdi gözdedir, benim yalnız başıma geldiğimi gördü ve bu cesaretime şaşı kaldı. Haydi Hüsrev Bey, hodri meydan..." diye söylendi.

Çatıya yürümek için yedi çilek tarlasından geçmek lazım geliyordu. Tarlayı çiğnemedi yaklaştırmayı tercih eden Hayret, kenar yoldan yürüyerek binaya biraz uzaklaşmış oluyordu.

Kendi kendine Hüsrev'in ne yapacağını merak ediyor, akla gelmez şeyler tasavvur ediyor. Mesela birleşip ikisi ortak hareket ederek Şakir Feyzi'den büyük bir meblağ koparmayı teklif edeceğini düşünüyor. Bu davete en çok bu teklifi sebep saydığından o taktirde nasıl davranacağını kararlaştırıyor, sözler hazırlıyordu.

Herhalde kan damlası cinayetlerini o kadar şaheser başarılarla hazırlamış ve başarmış, ardından gelen darbeleri

91

o kadar soğukkanlılık ve maharetle tertip ve tespit etmiş olan bu harika caniyi yakından görüp tanımayı son derece istiyordu.

Çilek tarlasını çevreleyen yolu kat edip şimdi çatıya doğru yola döndüğü vakit binanın arka cephesinin, arazinin orada teşkil ettiği bir setten dolayı bu taraftaki cephe gibi yüksek olmayıp alçak bulunduğunu gördü. Zaten kapı da bu cephede olduğu için o yöne doğru yürümeye başladı. Şu anda Hüsrev acaba nerede, hangi noktada idi? Demin tarla yoluna girmeden evvel yüksek cephe ile komşu cepheler görünüyorken manzarada hiç kimse yoktu. Şimdi arka cephede de kimse görünmediğinden acaba herif binanın içinde miydi?

Hayret binaya iyice yaklaşmış olduğundan herifin artık meydana çıkacağını zannediyor, dinliyordu.

Fakat kapıya kadar gittiği ve ihtiyatla birdenbire içeri girmeyip uzun uzadıya incelediği halde hiçbir hayat eseri görmedi.

içerisi kırık, kopuk bir döşeme ile, vaktiyle Bağdadîleri yıkılmış olduğundan direkleri meydana çıkmış duvarlarla siyah, perişan idi. Umduğu gibi Hüsrev'den bir iz görmeyince aklında kızıl bir şimşek çaktı. Acaba herif ona bir oyun mu oynamıştı? Onu bu teklifle bu tepeye çekip kendisi bu esnada Tarabya'da başka bir darbeye mi cüret edecekti?

Böyle düşünerek içeri girmiş, ilerleyerek tarla tarafındaki cepheye yaklaşmış, vaktiyle birer pencere olduğu zanno-lunan yarıklardan etrafa bakmaya başlamıştı.

Bu cephe tarladan epeyce yükseklikte idi. Bina vaktiyle buraya konmuş olan bir destek direğine yatmış gibi bulunuyordu. Hayret'in gözü o anda korkunç, müthiş surette korkunç bir şeye ilişti. Evvela bir yılan, tarlada çilek yapraklarının arasında sürünerek ilerlemeye çalışan bir yılan zannetti. Fakat şimşek yırtıcılığıyla hemen bunun ne olduğunu anladı, bir yıldırım hızıyla geri atılarak kapıdan dışarı fırladı.

92

O anda korkunç bir çatırtı ile çatının sendeleyerek tarlaya yıkıldığını gördü.

Şimdi olduğu yerde suskunluk, hayret ve iğrenmeyle duruyor, gözleriyle çatının ana direklerinin bir testere ile diplerinden kesilmiş olduklarını görüyordu.

Demek bir kapan, bir caniden beklenmesi tabii olan iğrenç bir alçaklıkla tertip edilmiş bir tuzaktı. Demek Hüsrev onu yıktığı binanın altında ezmek istemişti. Fakat herifin kendisi nerede idi? Biraz evvel pencereden yılanı gördüğü vakit, süratle bunun bir yılan olmayıp orada çatıya bağlanmış olan destek direğinin ucuna takılmış bir ip olduğunu ve böylece ipin görünmeyen bir el vasıtasıyla çekilip ana direkleri evvelce belirsiz bir surette testerelenmiş olduğu için kolayca yıkılacak binanın tepe aşağı olmasına çalıştığını anlamış ve bunun için kendini dışarı atmıştı.

Öyle ise cani oralarda ya bir kuyu içinde, ya bir taş arkasında gizli bulunuyordu. Şimdi enkazın çıkardığı toz duman sıyrılıp dağılmaya başlamıştı. Kendisinin direklerin arasında ezilip kaldığı zannedilsin ve bu zan ile yılan meydana çıkıp görünsün, diye düşünebilirdi.

Bu fikirle Hayret hemen yere yatarak sürüne sürüne enkazın siperine sığındı ve ihtiyaten

tabancasını çekip bekledi.

Esen rüzgârdan başka bir ses işitilmiyordu. Olduğu yerde son derece dikkat ve basiretle bekliyor, bakmıyor, düşmanın kendi umduğu gibi bir beraberlik teklifinde bulunarak para kazanmak değil, canını çıkarıp intikam almak azminde olduğunu anlamış bulunduğundan tedbirli, ihtiyatlı davranmak lüzumunu görüyordu.

öyle, enkazın üst hattını siper alarak bakınırken hassas kulakları bir çıtırtı işitti. Ta ötede, alt köşede yıkık, kırık kerestelerin arasından bir sürüntü hissederek yılan başını gördü.

93

Bu, çirkin, iğrenç, bulanık, zehirli gözlü bir yılan kafasından başka bir şey değildi. Gözler kanlı bir iştah ile parlayarak kendisine dikilmişti. Bunlar tıpkı bir yılan gözü gibi kudurmuş bir bulanıklıkla sivri, sabit, yırtıcı, tırmalayıcı idiler. O anda Hayret'in başından vınlayarak bir kurşun geçti. Polis memuru:

"Ah mel'un herif!" diye hırladı. "Kurşun ha, al sana kurşun..."

Ve o da silahını kullanmaya başladı. Fakat yanında silahtaki kurşunlardan başka bir de dolu şarjör olduğundan atışlarını idare etmek mecburiyetinde idi.

Cani onun silahının sesini tabii işitmiş olduğundan şimdi o da dikkatli davranıyordu. Her hain gibi korkması lazım geldiğinden ölüm tehlikesini göze alarak meydana çıkamaz ve bir cüret hareketiyle onunla yüz yüze gelemezdi. Bunun için böyle siper arkasında bekleyecekler, fırsat düşürüp birbirlerinin beyinlerini yakıp kavurmaya çalışacaklardı.

Hayret bütün maharetiyle, bütün atikliğiyle etrafını gözetleyip ansızın herifin beklemediği bir yerden yükselerek kurşun sıkması ihtimaline karşı tedbir alıyor, bir taraftan da enkazın birikintisini tetkik ederek bunların arasından bir yol bulup herifin başında Allah'ın gazabı gibi birdenbire peyda olarak kurşun altında yılan kafasını ezip ezemeyeceğini düşünüyordu.

Anlaşılan karşı tarafta bol kurşun vardı ki, herif sayısız, ihtiyatsız, sık sık silah atıyordu. Bunlar ya başından, ya omzundan geçip uzağa gidiyor, yahut tahtalara, direklere saplanarak kör olup kalıyordu.

Herif böyle on beşten fazla kurşun attığı halde Hayret ancak üç kurşun sarf etmişti. Bu esnada sürüne sürüne üç adım kadar enkazın yanından Hüsrev'in olduğu cepheye yaklaşmıştı, iki adım daha atsa, birdenbire meydana çıkabilir ve o zaman emin olduğu nişancılığı sayesinde tek bir

94

kurşunla caniyi yerlere serebilirdi. Fakat silah seslerinden anlıyordu ki o da ilk yerinde değildi. O da kendisi gibi yerini değiştirmiş, öteki cepheye dönmüştü.

ilk atılacak silahın nereden çıktığını görmek için ihtiyatla başını kaldırdı. Ve ta karşıdaki bir noktada yılan kafasını bir daha gördü. O da kendini görmüştü. İki silah birden patladı ve iki baş birden saklandı.

Hüsrev'in attığı kurşun sağ kulağının ibiğine dokunmuş, geçmiş gitmişti. Hayret müthiş bir küfürle

mendilini çıkarıp akan kanları silmeye başladı.

Bu esnada mücadelenin başından beri düşmanın riayet ettiği silah fasıllarının arası açılmaya başladı.

Acı bir tebessümle kendi kendine "Acaba?.." diye sordu. "Acaba yaralanmış mıydı?"

Fasıla bir hayli daha uzadığından Hayret'in şüphesi çoğalmıştı. Hüsrev ne bir ses çıkarıyor, ne de hareket ediyordu. Hayret, Hüsrev'in kendisine bir şey olmadığını zannettirmek için bile olsa, silah atamayacak kadar hareketsiz, mecalsiz kaldığına inanmaya başlamıştı.

Ve, cüretli bir hamleyle kafasını yine uzatarak bakmaya başladı. Beş on dakika geçmiş, ne bir silah sesi işitiliyor, ne yılanın kafası görülüyordu. Artık emin olarak ayağa kalktı ve enkazın yanından yürüyerek Hüsrev'in bulunduğu cepheye yaklaştı. Binanın tarla tarafındaki cephesinin de boş olduğunu görünce herifin bir kolayını bulup kaçtığını zannederek "Eyvah!" diye başını önüne eğdi. Fakat o anda dikkatini tarlanın otları arasında açık renkli bir elbise yığını çekti. Bunun bir insan, Hüsrev olduğunu ve yaralanıp şedden yuvarlanmış bulunduğunu anladı. Koşa koşa şedden atlayıp taşlardan sekerek o noktaya yaklaştı.

Hüsrev yüzükoyun yatmıştı. Başı tersine dönmüş, ceketinin altında kaldığından görülmüyordu. Eliyle tutup çekerek ceketinin eteğini çevirdi. Dehşetli bir silkinti hareketiyle

95

irkildi. Kurşun kafatasını parçalamış; göz, burun, beyin, kulak bir lapa halinde kanlı kemiklerle birbirine karışmıştı.

Hayret'in canileri İngiliz Köşkü'nde kurduğu dahiyane kapanda sıkıştırıp ele geçirdikten sonra, kan damlası cinayetlerinin asıl elebaşını, insanlar arasında uğursuz tesadüflerle yüz binde bir yetişmeyen yılan yaratılışlı, iğrenç numuneyi de kendi kurşunuyla ortadan kaldırması zabıta âleminin herkes tarafından takdirle karşılanan şaheser bir muvaffakiyeti sayıldı.

En çok alkışlayan, en çok sevinen, tabii artık gece uykusu haram olmuş, rahat ve emniyet içinde nefes alamayacak bir kâbus içine yuvarlanmış Şakir Feyzi ile eşi Suzan idi.

Ve bu minnetlerini eda için doktor öbür gün akşam yemeğine davet ettiği Hayretle gayet samimi musafahalarda bulunmuş, karı koca en hararetle teşekkürlerle misafirlerini ağırladıktan sonra Şakir Feyzi samimi bir iltifatla genç polise bir zarf vererek "Yaptığınız bu iyiliğin borcu eda edilemez bir şükrandır. Takdim ettiğim bu naçiz şey bunun için değil, bu esnadaki harcamalarınızın telafisi içindir." demişti.

Hayret köşkten çıktığı vakit merakından duramıyordu. Cebinden elektrik fenerini çıkarıp zarfın içeriğini muayene etti. Bunlar biner liralık beş adet banknottu.

-SON-

İstanbul halkı bir sabah, Tarabya'daki İngiliz Köşkü'nde ve Anadolu Hisarı'nda aynı yöntemlerle

işlenmiş iki ayrı cinayetle uyanır. Maktullerin avuçlarına bırakılan "Numara Bir" "Numara İki" kayıtları ve alınlarındaki kan damlası, cinayetlerin devamının geleceğine işarettir...

Define'nin devamı olan Kan

Damlası cinayet, macera, merak, heyecan ile dil ve üslup güzelliğini bir araya getiren güçlü bir Mehmet Rauf klâsığı.

ISBN 975-362-946-X T İ M A